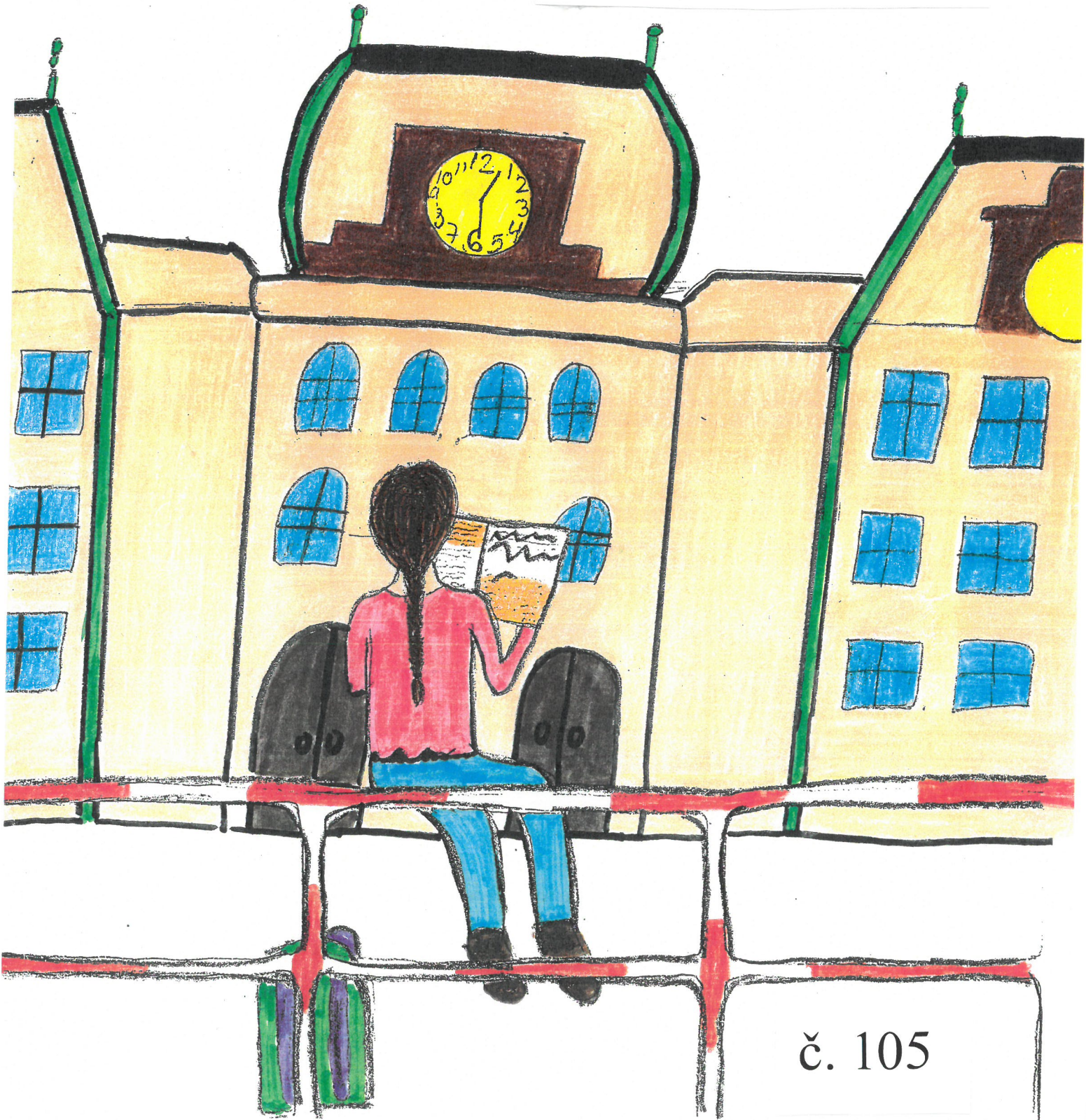

SMETÁNEK

Zvířata doma i ve světě

č. 105

Mourek nalezenec

Na téma zvířata doma i ve světě jsem se rozhodl zveřejnit příběh našeho domácího mazlíčka. Je to kocour, obyčejná kočka domácí, mourovatá a podle toho dostal i jméno Mourek. Navíc je to nalezenec. Mourka jsem tehdy na začátku léta před sedmi lety za jednoho deštivého večera našel opuštěného u nás na zahradě. Jak se tam ocítl, Bůh ví, ale byl tam. A bylo potřeba mu pomoci, postarat se o něj. Tak jsem ho přinesl domů. Máma mě s ním samozřejmě hned vyhnala zase zpátky ven, ale potom zapracoval tatínek a mamince domluvil, jestli chce toho nebohého tvorečka poslat rovnou „na smrt“. No a tak se začal psát náš příběh s Mourkem. 😊 Mourek měl ve svém krátkém životě hned dvakrát po sobě veliké štěstí, které mu zachránilo život. Prvním z nich bylo to, že jsem ho tenkrát vůbec našel, a to druhé, jelikož byl ještě úplně maličký a neuměl sám ani žrát, měli jsme doma zrovna naši kočičku, pro změnu černou Micinku, která v té době měla téměř čerstvě narozená koťátka. A ta ho přijala za vlastního a začala ho rovnou i kojít. A tak Mourek rostl a dělal nám všem velikou radost! Dokonce jako jedinému ze všech našich koček mu bylo dovoleno spát se mnou i v posteli. Měli jsme jeden druhého a vůbec nevadilo, že je to nemá tvář. O vše si vždy dokázal říct. Pak se ale Mourek dostal do kočičí puberty, a když mu byl necelý jeden rok, tak se natolik zamiloval do nějaké kočičí slečny, že se rozhodl k nám už nevrátit. Bylo to jeho nejhorší rozhodnutí. Velmi mi tím ublížil. Moc mi chyběl. Tak rodiče vyrobili plakáty s Mourkovou fotografií a ty jsme vylepili všude po okolí. Chodili jsme i jezdili každé odpoledne po škole po okolních vesničkách a na Mouřečka volali a ptali jsme se lidí, zda ho někdo náhodou nezahlédl. Jenže mourovatých koček chodí po světě tisíce, a tak se často stávalo, že nám lidé volali, že našli Mourka. Ale nikdy to nebyl ten pravý Mourek, jen nějaký jeho vzdálený příbuzný. Celé tři měsíce jsme o něm neměli žádné zprávy. Ani jsme vlastně nevěděli, zda je stále na živu. Zda ho třeba nepřejelo auto, nezakousl jiný kocour nebo nedej Bože nezastřelil nějaký myslivec. Když už jsme ani nedoufali, že Mourka ještě někdy spatříme, tak jsme tenkrát odjeli na školu v přírodě s paní učitelkou Ctiborovou a on se v té době sám vrátil opět k nám na zahradu. Byl sice polodivoký, mírně pohublý, ale táta byl zrovna ten den doma a jakmile Mourka spatřil, tak ho odchytil a zavřel do dílny. Ihned ho rodiče objednali k panu veterináři na kastraci. No a já se po týdnu nic netušíc vrátil domů ze školy v přírodě, a to bylo překvapení a hlavně radosti, když jsem uviděl Mourka ležet na sedačce v obýváku! A od té doby je od jeho „výletů“ pokoj. A já tak mohu říct, že mám zvíře, které vlastně bylo ve světě a teď už je na štěstí pořád jenom doma. 😊

(Mourek v ten den, kdy se nám vrátil.)

Ondřej Kosina, 9. B

Zvířata doma a ve světě

Zvířata hrají důležitou roli v našich životech, ať už jako domácí mazlíčci, nebo jako součást volné přírody. Doma si nejčastěji necháváme psy, kočky, křečky nebo králíky, protože jsou nenároční a snadno se o ně dá starat. Tyto mazlíčky jsme si oblíbili pro jejich společnost a proto, jak nám pomáhají, například psi, kteří hlídají naše domovy. Každý mazlíček však vyžaduje naši péči a čas, přináší nám radost a pocit odpovědnosti. Na světě existuje mnoho druhů zvířat, která obývají různé oblasti, například severní oblasti, tropické pralesy a pouštní regiony. Tato zvířata jsou součástí své přirozené divočiny, ale bohužel lidská činnost často ohrožuje jejich existenci. Kácíme stromy v deštných lesích a některé druhy se stávají ohroženými kvůli nevhodnému zásahu do přírody. Zvířata hrají klíčovou roli v přírodních ekosystémech a přispívají k udržování rovnováhy v prostředí, ve kterém žijeme. Poznáním jejich funkcí a vzájemných vztahů můžeme lépe pochopit, jak funguje příroda a jakým způsobem je propojen každý její prvek.

Petr Michael Piskáček, 9. B

Zvířata doma i ve světě

Na světě máme celkem skoro 8 milionů různých druhů zvířat. Od plazů přes paryby a ryby až po obojživelníky, savce a spoustu dalších. Dříve byla všechna zvířata v přírodě, ale postupem času si je lidi začali krotit. Z vlka se stal pes nebo třeba z divokého kance se stalo prase. Zvířata se taky postupně měnila třeba kvůli změně klimatu. Takže opice před 60 miliony lety vypadala určitě jinak, než jak ji známe dnes. A zvířata se dají dělit na několik druhů, ale já bych je tady chtěla rozdělit na domácí a jednoduše na ty, které doma asi nechováte. Do zvířat domácích se většinou řadí třeba pes nebo kočka, ale to zdaleka není všechno. Já osobně chovám třeba dva malé hlodavce. Jako domácí zvířata se většinou považují nějací ti hlodavci, savci jako třeba ta kočka, nebo klidně ptáci. Najdou se lidi, kteří ujíždí třeba na různých druzích hmyzu, jako jsou třeba včely, nebo lidi, kteří chovají pavouky a hady, ale těch už není tolik. Jako domácí zvířata se kdysi braly třeba i ovce, kozy, nebo krávy, ale ty už dnes bereme spíše jako hospodářská, ne jako ta domácí. Naopak k těm, které doma asi nemáte, bych přiřadila třeba takového klokana, tygra, tu opici, o které jsem se zmínila už předtím, nebo třeba krokodýla. Neříkám, že jsme jako malí nechtěli doma třeba medvěda nebo tučňáka, ale to by se asi neuskutečnilo. A na závěr bych se chtěla zeptat, kdybyste mohli, jaké zvíře byste chtěli mít doma?

Alžběta Kateřina Svobodová, 7. B

Ježci¹

VYPRAVĚČ: Jednou jsem potkala tři ježky v lese. Moc se hádali. Hádali se, kdo z nich je lepší, kdo z nich se dostane do Smetánku.

Východní ježek: „Ježku západní, nemůžeš se mi rovnat, já mám přes 6000 bodlin. Tolik jich určitě nemáš, co?“

Západní ježek: „No to máš pravdu, že jich nemám 6000, já jich mám dokonce přes 7000.“

Bělobřichý ježek: „Ach jo, já ani nevím, kolik jich vlastně mám. Hledal jsem to na wikipedii a tam nic nebylo. Ale když na vás dva koukám, tak jich mám určitě víc než vy.“

Východní ježek: „Moc se nenařekuj, vždyť jsi z nás nejmenší, jak bys mohl mít víc bodlin?“

Bělobřichý ježek: „Snadno, moje bodliny jsou jemné a tenké. A mám hezčí břicho než vy, já ho mám krásné, bílé, hebké, ne jako vy, špinavé a ušmudlané a určitě plné blech.“

Východní ježek: „To není pravda, já mám krásné hnědé břicho, a vůbec, bílá se mi moc nelíbí, takže promiň.“

Západní ježek: „Já mám náhodou bílou náprsenku a fakt nechci, aby mě někdo urážel.“

Bělobřichý ježek: „Jo jako.“

Východní ježek: „No jo, ale uznejte, že neumíte tohle.“

VYPRAVĚČ: „A začal tančit makarénu.“

Západní ježek: „Ale já jsem stejně lepší než vy, mám 31 cm a vy máte určitě míň a taky mám na hlavičce hnědý pruh, který připomíná V, a zapomněl jsem, že mám svoje bodlinky pěkně učesané.“

Bělobřichý ježek: „To nic není, to já když dupnu, tak sousedům spadne dům.“

VYPRAVĚČ: „A tak se tam hádali až do půlnoci. Třeba ještě o tom, kdo bydlí v hezčí části světa, nebo kdy a proč se vlastně od sebe rozdělili.“

Nakonec si ale řekli, že je určitě lepší, když budou kamarádi. Kvůli Smetánku i jen tak.

Anna Emílie Kottová, 6. B

¹ Zdroje:

Wikipedia.org. (2008a). Ježek východní. [online] Dostupné z: https://cs.wikipedia.org/wiki/Je%C5%BEEk_v%C3%BDchodn%C3%AD [cit. 2024-10-04].

Wikipedia.org. (2008b). Ježek západní. [online] Dostupné z: https://cs.wikipedia.org/wiki/Je%C5%BEEk_z%C3%A1padn%C3%AD [cit. 2024-10-04].

Wikipedia.org. (2013). Ježek bělobřichý. [online] Dostupné z: https://cs.wikipedia.org/wiki/Je%C5%BEEk_b%C4%9Bloh%C5%99ich%C3%BD [cit. 2024-10-04].

Naše Jilly

Jilly je pes mé sestry. Psa dostala, když chodila do sedmé třídy. Je to fenka. Když byla štěně, byla tak velká, že se vešla do přední kapsy od mikiny. Vyrosl z ní krásný a hlavně hodný pes. Jezdila s námi na dovolené. Zařídili jsme jí svůj vlastní cestovní pas, byla s námi i u moře.

Když jí byl asi rok, tak nám při procházce v lese zmizela v křoví. Vrátila se s bažantem, kterého nám dala přímo k nohám. Samozřejmě jsme jí vynadali a řekli jsme jí, že už to nesmí dělat. Od té doby to už nikdy neudělala. Bažant se oklepal a zmizel rychle pryč. Jilly je lovecký pes, a proto moc nechápala, proč jsme jí vynadali.

Zažili jsme s ní moc krásných a moc zajímavých zážitků. I teď, když je starší dáma a spíše odpočívá, je s ní stále velká sranda. Mám ji moc ráda.

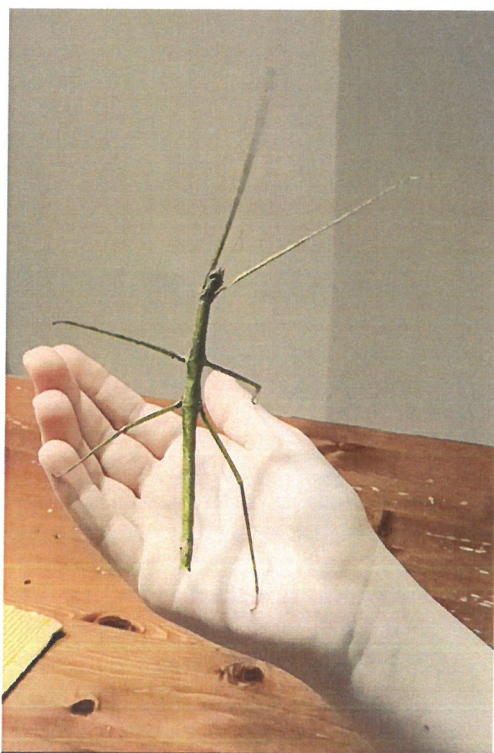
Tereza Ondráčková, 9. B

Větvíkova apokalypsa

Všechno to začalo, když jsem dostala svoje nové zvíře – strašilku. Pojmenovala jsem ji Větvík. Strašilky jsou takoví brouci, kteří vypadají jako tyčky. Za celý svůj život mohou mít až 700 vajíček a k rozmnožení nepotřebují partnera (pokud jsou to holky samozřejmě). To jsem tehdy ještě nevěděla. Myslela jsem, že moje strašilka je kluk, ale když jsem potom poklízela v teráriu, našla jsem dvě malé strašilky! Pojmenovala jsem je Houseňák a Klacek. Bylo to hrozné překvapení. Ale tam to neskončilo. Na táboře v létě jsem dostala pohlednici od rodičů, že už jsou čtyři. Potom jich bylo víc a víc. No a teď mám dvacet malých strašilek, dnes už skoro dospělých, a jednu matku. Nevím, jak to dopadne, až každá z těch dvaceti strašilek bude mít dalších 700 vajíček...

(podle skutečné události)
Tina Burgerová, 6. B

O Ronýskovi a bublanině

Měly jsme pejska, který se jmenoval Ronýsek a znal mě od malička. Když jsem byla malá, tak jsem si pořád na něj sedala a on mě hlídal. Byl to moc hodný pejsek, byl to labrador. Můj táta rád chodil s Ronýskem ven. Měl rád těstoviny, maso, granule, no prostě všechno. Jelikož byl takový jedlík tak, když mu bylo 8 měsíců, tak nám utekl přes zahradu k sousedce do bytu, kde jí snědl celý pekáč bublaniny. Když se vrátil domů, tak byl hrozně nafouklý. Bylo nám to divné, když najednou zazvonila sousedka a řekla nám, že náš pejsek jí snědl celý pekáč bublaniny. Velice se u toho smála. Pak se Ronýsek pokadil, kde mohl.

Dominika Kadlecová, 6. B

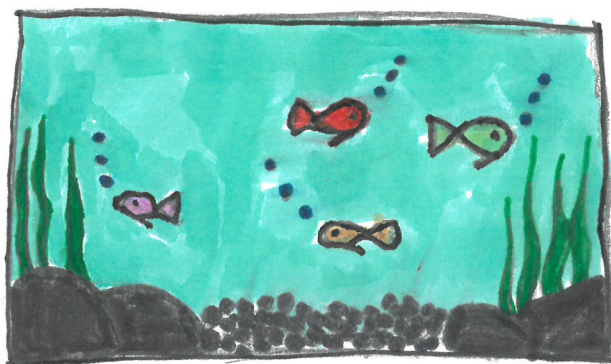
Zvířata okolo nás

V dnešní době má skoro každý nějakého domácího mazlíčka. Lidé si je chovají, aby měli nějakou společnost a necítily se tak sami. Taky hodně můžou usnadňovat život lidem s fyzickým postižením (například slepotou), mohou snižovat stres a udržet vás v dobré kondici. Mazlíčci jsou prostě takovou emoční podporou.

Jsou tady taky rozdíly mezi domácími zvířaty ve městě a na vesnici. Ano, i na vesnici můžete mít psa, kočku, morče, křečka atd., ale myslím tím domácí zvířata jako prasata, krávy, slepice nebo ovce. Taková zvířata jsou také velmi užitečná, protože nám dodávají potraviny a nějaké materiály.

Moji rodiče mi už říkali, že když byli malí a žili na vesnici, tak že jejich povinností ve volném čase bylo starat se o krávy, slepice, krocany a ovce. Abych byla upřímná, já moc velké zkušenosti se zvířaty nemám. U babičky doma jsme sice měli německého ovčáka, ale ten už tady bohužel mezi námi není. Místo toho mám dvě sestry, které mě nějakým způsobem neuklidňují, ale je s nimi někdy zábava.

Nikolina Berisha, 9.A

Zvířata doma i ve světě

V malé vesničce žila jedna mladá dívka jménem Klára. Klára milovala zvířata, vždycky chtěla mazlíčka, ale její rodiče moc zvířata nemuseli. Klára by mohla být v zoo celé dny, kdyby mohla. Ale jeden den, když si Klára četla knihu o divokých zvířatech rozhodla se vydat se za dobrodružstvím.

Vzala si batoh s jídlem, pitím a baterkou. Nasedla na vlak a jela až na kraj České republiky. Když vystoupila z vlaku, viděla úchvatný obrovský les plný jehličnatých stromů a květin. Klárka se hned vydala do lesa plná naděje, že najde nějaké divoké zvíře. Čím hlouběji byla v lese tím víc slyšela zpěv ptáků a kukaččino klování do stromu. Po chvíli byla ale unavená, tak si udělala táborák. Ale v ten moment viděla překrásného losa s obrovským parožím. Hned, co ten los ji uviděl, utekl, ale Kláře to nevadilo, už to měla vytetované v srdci navždy. Po chvílce si vzala všechny svoje věci a vyrazila zpátky na vlak. Nemůže se dočkat, až to všem bude vyprávět. Na tohle určitě nikdy nezapomene.

Amélie Hallerová, 7. B

Zvířata doma i ve světě

Když se řekne zvíře, tak si asi každý představí domácí zvíře anebo zvíře na farmě, ale já vám dneska řeknu o zvířatech, která jsou opravdu velmi důležitá třeba na práci v lese anebo k převážení lidí.

Jedno z těchto zvířat je kůň jménem Českomoravský belgik. Tento kůň je vysoký přes 2 metry a váží 1088 kilogramů. Jak slyšíte, je to vážně velký kůň, a proto dokáže uvést několik set kilo dřeva.

Další z takto důležitých zvířat je velbloud. Velbloudi jsou opravdu důležití k převážení lidí na poušti. Lidi na poušti by museli jít bez velbloudů pěšky po celou dobu, a tak využívají velbloudy, kteří mohou jít několik týdnů bez vody i bez jídla. Velbloud dokáže vypít naráz až 110 litrů vody. K tomu váží až 1000 kilo a dožívají se 50 let.

Tak teď jsem vám představila dvě zvířata, bez kterých bychom se neobešli. Můžete vidět, že zvířata nemusí být jenom domácí.

Anna Kotábová, 7. B

Zvířecí život doma ale i venku

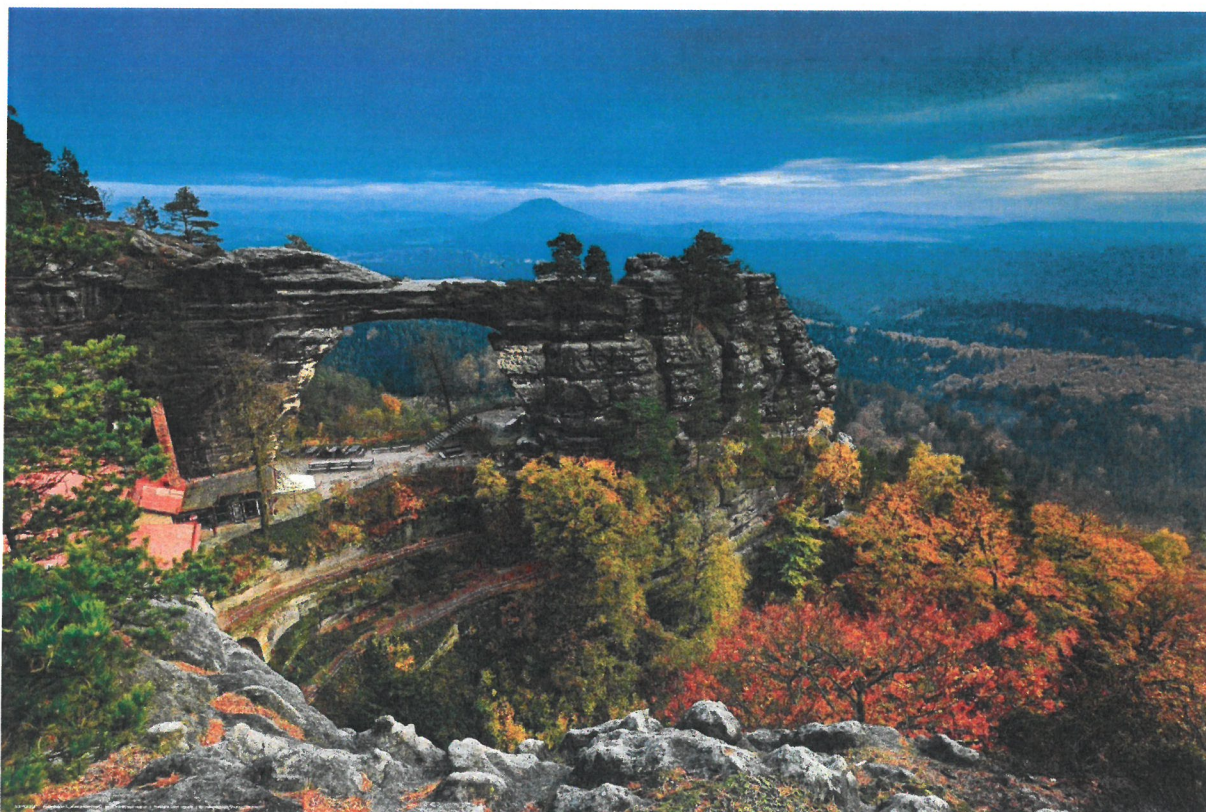
Zvířata hrají v našich životech důležitou roli, ať už se jedná o domácí mazlíčky nebo zvířata ve volné přírodě. Doma se často setkáváme se psy, kočkami, králíky a dalšími zvířaty, která nám poskytují společnost a lásku. Tyto domácí mazlíčci se stávají součástí našich rodin a přinášejí nám radost. Na druhé straně ve světě existuje nespočet zvířat, které domov bohužel nemají a tím pádem trpí, nebo jim to naopak vyhovuje. Bohužel těchto zvířat je na světě mnoho, a tím pádem je těžké každému zvířeti vyhovět. Ale za mě jim můžeme pomoci aspoň tak že budeme chránit životní prostředí, protože vidět zvířata jak v moři plavou mezi odpadky je fakt smutné. Bohužel nám kvůli tomu umírají statisíce zvířat ročně. Každý by se měl zamyslet i nad životem zvířat a dodržovat některá pravidla, aby se to zlepšilo.

Nela Tröster, 7. B

Zvířata doma i ve světě

V jeden den jsme se rozhodli, že pojedeme do Českého Švýcarska a i vezmeme s sebou psa. Na začátku nám řekli, že ten výlet nebude dlouhý, proto jsme jim věřili a vydali se na cestu. Bylo tam asi 32°C a ještě k tomu jsme šli do kopce. Ale nakonec, když jsme došli k Pravčické bráně, stálo to za to. Byla strašně velká a nádherná, ale nikdo z nás už neměl žádné síly. Když jsme se spustili z kopce, šli jsme do nejbližší restaurace. Tam jsme se najedli a šli k autu. Ta cesta k autu trvala asi půl hodiny. Spolu jsme šli a povídali si. Když už zbýval k autu kousek, cítila jsem, že pes nejde. Bylo to strašně divný, otočila jsem se a vidím, jak leží na silnici a je strašně unavený. Říkala jsem mu, ať už dojde, že zbývá jen trochu, ale on nevstával. No tak jsem ho donesla do auta a odjeli jsme domů. Ten výlet byl jeden z nejlepších díky mé rodině, strašně jsem si ho užila. Ale jeden z členů rodiny už není s námi, a proto si to tak neužíváme jako dřív.

Vanessa Antoškiva, 8.A

Zvířata doma i ve městě

Já osobně mám zvířata rád... Hlavně na talíři ☺ Ale přiznejme si, že nás občas vytočí víc než čeled' homo. Vsadím se, že devět lidí z deseti má souseda s otravným psem. Buď je to nějaký stokilový kožíšek, který by sežral i medvěda, nebo hyperaktivní čokl, co stále štěká a poslední je tu francouzský buldoček, který pořád prdí, chrochtá a člověka dusí už jen svou existencí. Ráno vás vzbudí strakapoud, který svým zobákem vytváří dutinu ve vašem obydlí. Potom zjistíte, že máte myši pod lednicí, moly ve skříni, a když už jdete do školy, tak vás posrandí pták. Ale zákonem schválnosti, když se před bombardací kryjete, tak se připletete do potkaního závodu. A když už jste ve škole, kde řadí vši, a zrovna vás neotravují mouchy nebo vosy, tak zjistíte, že vaši spolužáci jsou taky celkem zvířata. Když se cestou domů holubi netrefí, tak vám seberou tašku a potkani vám asi chtějí dát pokutu za ovlivňování závodu. Před domem, kde parkujete, vám právě kuna vesele hryže kabely v motoru auta, na hlavu vám skočí kočka, zjistíte, že se k vám stěhuje další strakapoud a zajíc z nedalekého lesa se vykálel před vaše dveře. V tuhle chvíli už opravdu máte dost, a když už uklidíte ten svinčík po zajíci, tak k vám přijde na hulváta vaše otravná sousedka, že co si to dovolujete, proč ji nezdravíte a že si máte uklidnit psy, přesto že se jedná o psy souseda, ale to už sousedku nezajímá. Pak si jdete lehnout, ale ten chlupatej skřet v bytě pod vámi začne štěkat. Pro změnu sousedi nad vámi hází svému milovanému čoklovi míček, aby jim dal pokoj, a strakapoud se žlunou se pustí do práce a společně vytváří do zblbnutí rytmický hluk.

Takže ano, mám rád zvířata.

Martin Žižka, 9. B

Terapeutická zvířata

Terapeutická zvířata jsou pro náš lidský život nesmírně důležitá. Hrají významnou roli v pomoci lidem s psychickými i fyzickými problémy. Samozřejmě že jsou to psi i kočky, ale i koně, prasata, potkani nebo králíci, tato zvířata se můžou využívat v rámci zooterapie, která pomáhá například lidem s autismem, depresí nebo úzkostmi. Tito zvířecí terapeuti nám přinášejí radost, uklidnění a posilují naše sociální vazby.

Jednou z nejznámějších forem této terapie je cannisterapie, tedy využívání psů při léčbě. Psi mají schopnost vyvolávat pozitivní emoce, a tím snižují stres nebo pocit osamělosti (a to dokážou samozřejmě i jiná zvířata). Kontakt se zvířetem navíc zlepšuje pohybové dovednosti a pomáhá například i při rehabilitacích.

Terapeutická zvířata jsou důkazem, jak silný vliv může mít vztah mezi člověkem a zvířetem na naše psychické i fyzické zdraví. To je důvod, proč bychom si našich zvířecích doktorů měli vážit a být vděční, že nám srdečně dovolí mít je po našem boku.

Lucie Žižková, 9. B

Zvířata doma i ve světě

Zvířata jsou důležitou součástí našeho života. Některá zvířata chováme doma jako mazlíčky, jiná žijí volně v přírodě po celém světě.

Domácí zvířata jsou oblíbenými společníky lidí. Nejčastěji máme doma psy, kočky, králíky nebo rybičky. Pes je věrný kamarád, který umí hlídat dům, chodí s námi na procházky a má rád hraní. Kočky jsou zase často klidné a rády odpočívají. Učíme se díky nim starat o živé bytosti, což nás učí zodpovědnosti a péči.

Zvířata ve světě žijí v různých prostředích. V Africe najdeme lvy, žirafy nebo slony. Žijí v savanách a deštných pralesech, kde mají dostatek prostoru a potravy. V Austrálii najdeme klokany a koaly, kteří žijí v horkém podnebí. V polárních oblastech, jako je Arktida, zase žijí lední medvědi, kteří jsou přizpůsobeni životu v ledu a sněhu.

Mnoho zvířat je dnes ohroženo. To znamená, že jim hrozí vyhynutí. Děje se to proto, že lidé ničí jejich prostředí, například kácením lesů, nebo je loví kvůli jejich kůži, rohovině nebo masu. Kvůli tomu je stále méně míst, kde mohou tato zvířata volně žít.

Ochrana zvířat je velmi důležitá, protože zvířata jsou součástí přírody. Bez nich by příroda nefungovala správně. Zvířata nám také přinášejí radost a inspiraci, a proto bychom se o ně měli starat a chránit je pro budoucí generace.

Natálie Laura Vieweghová, 7. A

Doma máme několik zvířat: psa, králíka, rybičky. Z nich je moje nejoblíbenější náš pes Bessie. Je s ní velká legrace. Bessie je velký bílý roztomilý boxer. Je velmi hravá a akční. Celé dny si spolu hrajeme od rána do večera. Chodíme spolu na dlouhé procházky, abychom netrávili celý den jen doma. Na procházkách si hrajeme s klacíky. Když někoho náhodou potkáme, Bessie se s ním hned běží bez váhání pomazlit, protože je to milovník lidí, hlavně dětí, se kterými si může zahrát na babu. Když se vrátíme domů, hned se napije z velké misky s vodou a pak si jde odpočinout na pelíšek. Když se vzbudí, je už skoro večer, ještě si spolu trochu pohrajeme a pak jdeme spolu spát.

Kozák Jiří, 8. A

Zvířata doma i ve světě

Doma máme několik druhů zvířat: psa Bessie, rybičky v jezírku i doma a králíka. Králík je můj. Jmenuje se Nela. Dostala jsem ji ve druhé třídě za vysvědčení. Je zakrslá, uši má dolů a má černou barvu. Je jí pět let. Dvakrát do roka s ní jezdíme k veterináři na očkování. Každý týden jí čistím klec a každý den jí krmím. Nela žere seno a granule. Na jaře a na podzim hodně pelichá, protože mění srst. Musím jí srst často vyčesávat. Občas ji pouštím proběhnout mimo klec. Zkoušela jsem ji učit skákat přes překážky, ale zatím se mi to nepovedlo. Mám Nelu moc ráda a ráda se s ní mazlím. Nikomu bych ji nedala.

Kristýna Kozáková, 7. A

Skuteční králové

Člověk, samozvaný král planety země. Pořád to úplně nechápu. Proč si člověk, který tu byl až hodně hodně dlouho po začátku celé planety Země a po zrodu zvířat, těch skutečných králů planety, začal říkat král Země? Člověk totiž není ani zdaleka ten nejsilnější, nejchytřejší a nejmocnější tvor na planetě. Lvi, žraloci dlouhoocasí, sloni, hroši a mohla bych dlouho pokračovat, jsou neskutečně silní tvorové, kteří by si hrdě mohli říkat králové, ale místo toho jsou lidmi zavíráni do klecí, akvárií, těsných výběhů a různých zařízení, ve kterých jsou vězněni a lidé na ně kulí své zvědavé oči a lepí na sklo udivené obličej. Člověk dokázal mnoho divů, umělou inteligenci, auta, letadla, splachovací záchod, ale oproti zvířatům je to úplně nic. Zvířata totiž dokázala přežít ve společnosti člověka, kterému se téměř povedlo zničit planetu.

Nela Vasićová, 7. B

Králík na svobodě

Jednoho dne v zimě asi ve čtvrté třídě jsem jela s rodiči do hor na víkend, zrovna na zimní prázdniny. Jeli jsme autem do Rakouska, jenže jsme nemohli vzít s sebou našeho králíka, protože zvířata nebyla povolena v hotelu a ani by se nám nevešel do auta. Takže před odjezdem jsem mu dala hodně vody, granulí, sena a pořádně jsem zavřela klec.

Když jsme přijeli zpátky domů, tak jsme byli hodně překvapeni, poněvadž jsme viděli, jak máme všude seno a králíčí bobky. Když jsme přišli ke kleci, tak jsme viděli, že se králík dostal ven z klece.

A po této zkušenosti už nenecháváme našeho králíka dlouho samotného.

Anita Merunková, 6. B

Zvířata doma i ve světě

Nikdy bych si nedokázala představit, co by dělala kočka z královské rodiny ve světě. Ona jenom spí, jí, hraje si, a to pořád dokola.

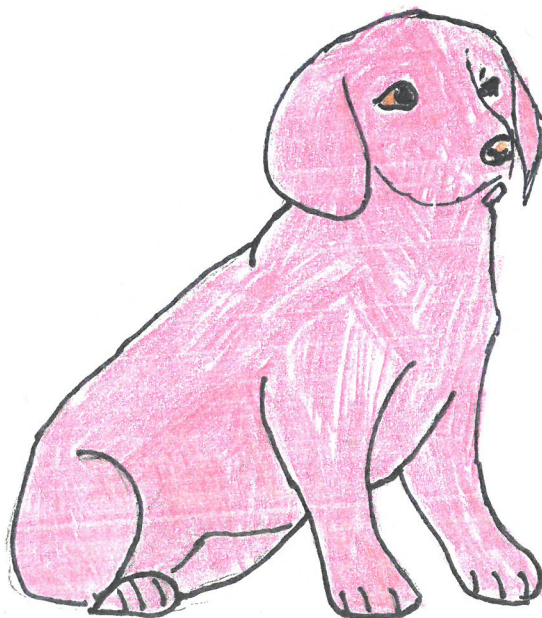
Tahle kočka nikdy nebyla věrná své rodině. Pořád si na něco stěžovala, ale jednoho dne se kočka probudila uprostřed džungle. Vůbec neměla tušení, kde je. Kočka mňoukla a divila se, že nikdo nepřišel. Přece by si pro ni měli přijít a odnést ji do postýlky. Po chvíli to začala brát vážněji a šla se kouknout trochu dál. Jak šla, šlapala do bláta. Měla špinavé packy, padalo na ni listí z obrovských stromů, ozývaly se podivné zvuky. Tohle všechno kočce vadilo a už začínala mít fakt velký hlad. Začala si uvědomovat, jak moc jí chybí rodina.

Chodila, hledala, mňoukala, až z toho spadla a usnula. Probudila se u sebe v postýlce celá šťastná. Jak si kočka sedla, rodina přiběhla a držela misku jídla, misku vody, hřeben atd. Kočka nechtěla nic jiného než s tou rodinou být. Rodina se divila a obejmula kočku. Kočka si uvědomila, že to byl jen sen. Ten ji úplně změnil. Kočka už si nestěžovala a byla velmi věrná své rodině.

Elise Monsallier, 7. B

Zdravím, dnes budu dělat Smetánek na téma zvířata v domácnosti a ve světě. Zvíře, které jsem si vybral, je úplně normální pes. Pro některé je pes jenom zvíře, ale podle mě je to asi nejvěrnější kamarád člověka. To, co vy mu dáte, on dá zpátky vám. Má čtyři končetiny, dvě nohy a dvě packy, srst (krátkou, dlouhou, hustou), čumák, ocas a oči. Jeho charakter je z velké části postaven na tom, jak byl vychován jako mládě, tudíž záleží hodně na páníčkovi a na prostředí. Je také dobré vědět, že psi jsou myšlenkami občas na stejné úrovni jako lidé. Je jasné, že jako štěně dělá různé blbosti, stejně jako mladí lidé (například začínající pubertáci). Povahově jsou na tom podle mě velice podobně jako lidé, často mohou dělat stejná rozhodnutí, což poukazuje na vyspělost jejich mozku.

Eduard Vanžura, 8. A

Byl jednou jeden lenochod Jára. Celý svůj život žil se svou rodinou v korunách stromů. Byl sice šťastný, ale něco mu chybělo.

Už od malička měl kamaráda Vášu, byl to ptáček a Járu měl moc rád. Váša se svou rodinou hodně cestoval a vždy, když přiletěli, hned letěl honem za Járou, aby mu to všechno pověděl. Jára měl jeho historky moc rád, ale byl smutný, že se tam taky nemůže podívat. Jednou zase přiletěl Váša, aby Járovi pověděl, kde tentokrát byli. Vyprávěl mu, jak byli v České republice, jak ji celou obletěli, jak bylo v Praze a jak je krásná. Když mu to vyprávěl, Járu ta Česká republika tak zaujala, že se ho vyptával úplně na všechno. Váša mu všechno řekl, ale viděl, že už se začíná stmívat, a řekl Járovi: „Já už musím jít domů, zítra odlétáme do Slovinska a já se potřebuju vyspat, tak zase někdy, ahoj.“ Jára byl smutný, protože měl ještě spoustu otázek, v tu chvíli ho napadlo, že by se do té České republiky mohl podívat sám. Zabalil si svoje věci, napsal Vášovi dopis a vyrazil. Byla to opravdu dlouhá cesta, ale Jára se tím nenechal odradit a za pár týdnů byl konečně v té České republice. Úplně celou ji procestoval a moc se mu líbila. Až takhle jednou došel do města zvaného Jihlava. Protože v ní ještě nebyl, celou si ji prohlédl. Už byl ale tak vyčerpaný, že sotva došel na náměstí, kde se občerstvil limonádou. Tam si ho všimla ředitelka místní zoo a navrhla Járovi, že tam může bydlet. Járovi se tam moc líbilo. A jestli nevěříte, jeďte se tam podívat. A co Váša? Když s rodinou přiletěli domů, našel vzkaz od Járy. Byl z něj moc šťastný a jednou za čas ho přiletěl navštívit.

Nela Petráková, 7. B

Můj pejsek

Naše fenečka Xara, shetlandský ovčák, je jedním z nejroztomilejších, ale zároveň nejvíc neposlušných pejsků, které znám. Je krásně hebká, má dlouhou hnědočernou srst, a když se na ni podíváte, její oči jsou prostě kouzelné. Ale nenechte se zmást! I když vypadá jako malý andílek, Xara má svoji hlavu. Když jí říkám: „Sedni,“ nebo „ke mně,“ často mě úplně ignoruje, jako by vůbec neslyšela.

Venku je to hotové peklo. Běhá si, kam chce, a občas se tváří, že mě vůbec nevidí! I přes to všechno je ale Xara úžasná a všichni ji máme moc rádi, protože vždycky ví, jak nás rozesmát, i když dělá neplechu.

Daniel Kišš, 8. A

Pobyt zvířat v domácnostech a život zvířat v přírodě

Zvířata domácí žijí v oploceném výběhu nebo v domě svého pána, který se o ně stará a dává na ně pozor. U majitele doma si dopřávají pohodu, tráví s páníčkem čas a hlavně se cítí v bezpečí.

Předtím, než si nějaké domácí zvíře pořídíte, musíte počítat s tím, že byste měli znát všechna pravidla, jak se o vašeho mazlíčka starat. To znamená, že svého mazlíčka budete krmit, čistit mu terárium nebo klec a hlavně na něj musíte dávat pozor. Zábava s mazlíčkem se též počítá. K domácím zvířatům řadíme i hospodářská zvířata, která většinou žijí na farmě. S těmi ale moc velká zábava nebývá.

My se nadále budeme bavit o dalších zvířatech, která se už ochočit nedají. A pokud ano, tak buď velmi složitě, nebo by to zabralo spoustu času. Každopádně tato zvířata žijí ve volné přírodě, která je jejich domovem. Jenže v přírodě se zvířata musí o sebe postarat sama. Například masožravci si musí potravu ulovit v ten pravý okamžik, jinak jim kořist uteče.

Některá z těchto zvířat jsou přátelská vůči člověku, ale jiná zvířata ve volné přírodě vnímají člověka jako hrozbu, např. když chrání svá mláďata. Nejlepším rozhodnutím je nechat tato zvířata na pokoji, případně si užít vzácnou chvíli, kdy nám tyto divoce žijící tvorové laskavě dovolí, abychom je mohli chvíli pozorovat. Celkově by si člověk měl uvědomit, že celá naše planeta je dar a měli bychom živou přírodu chránit.

Matěj Rosák, 9. B

Domácí mazlíčci vs. divoká zvěř

Každý se už někdy setkal s divokým zvířetem, ať už s veverkou, či sojkou. Ale jen někteří mají nějaké zvířátko doma.

Typickými domácími mazlíčky jsou pes, kočka, křeček, rybičky a podobně. Lidé však mají doma i exotičtější tvory, jako je želva, chameleon, agama, dokonce i gekončík.

Najdou se i tací, kteří mají doma kočkovité šelmy, klidně i mývaly i surikaty. Samozřejmě že například na surikatu potřebujete speciální povolení k chovu a vhodné podmínky. Rozhodně nemůžete chovat surikatu v bytě bez výběhu a volného prostoru pro volný pohyb.

Před pořízením jakéhokoliv zvířete byste si nejdříve měli zjistit potřebné informace a zajistit vše, co je k chovu nezbytné.

Také si pořádně promyslete, jestli opravdu chcete chovat nějaké to divoké zvíře, než ho pořídíte. Jakmile si třeba veverku ochočíte, těžko byste ji mohli jen tak vrátit do přírody.

Ačkoli se někomu zdá, že chovat divokou zvěř, kterou můžete zahlédnout například v lese je až odpudivé, já si stojím za tím, že pokud jsou vhodné podmínky a povolení pro chov, není na tom nic špatného. Přece jenom každé zvíře si zaslouží lásku, ať už papoušek, či lasička.

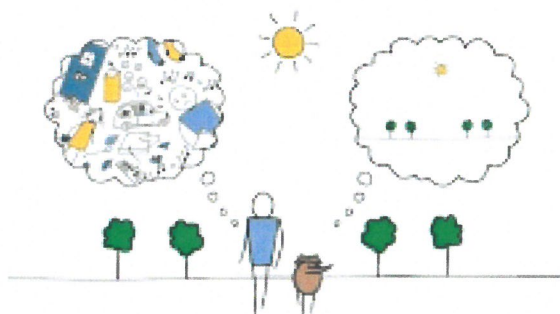
Eliška Morávková, 9. B

Mind full, nebo mindful?

Zkoumali jste, co se honí
za sklem v zoo hlavou sloní?
Nebo nad čím štěně dumá
když je někdy samo doma?

Nepočítá zvíře halíř –
zavděk vezme plný talíř.
V kruhu čas jejich dál běží,
cizí jim je svět soutěží.

Ať nás nadhled zvířat hostí:
Raději žij přítomností!

Magdaléna Formanová, 7. B

Některá zvířata mají štěstí a některá zase ne

Mám doma kocoura a jsou mu dva roky. Ten kocourek má štěstí, protože hodně domácích zvířat ani nemá domov a v zimě mrznou, zatímco on si spí v teplíčku. (Nemyslím zvířata bez domova jako ta, která nejsou domácí a žijí v přírodě, ale myslím ta, které jsou domácí a nebývají zvyklí na přírodu.) V Čechách není moc domácích zvířat bez domova, ale v jiných zemích je jich dost. Nejvíce jich je asi v Asii, i když tam v zimě není taková zima jako u nás. I tak pro ta zvířata bývá náročné si hledat potravu. Jenomže můj kocour má celou dobu své jídlo v misce. Chtěla bych, aby věděl, že má opravdu štěstí, že mu není zima a má co jíst. Zvířata bez domova nemají nejlepší život, ale horší život mají některá telátka a prasátka a také i kuřátka. Lidé je totiž zastřelí na maso. Mně přijde, že si toho moc nevážíme. Ta zvířátka vlastně kvůli nám umřela.

Určitě bychom si toho měli vážit a také pomáhat zvířátkům bez domova. Jenomže také my máme štěstí, protože máme co jíst a kde spát a také si to neuvědomujeme stejně jako můj kocour. My bychom si měli vážit i tohotohle.

Alice Kahounová, 6. B

Není zvířátko jako zvířátko

Hluboko v lese žije mnoho překrásných tvorů.
Za brzkého rána kapky rosy stékají a kapají po listech.
Od jejich odlesků svítí malá světýlka do rozpadající se mlhy.
Zvědavá očka číhají a pozorně a soustředěně pozorují okolí zpoza vrstev přírody.
Mnoho krásných, barevných a tajuplných tvorů se skrývá pod vrstvami listů, trávy a pod půdou, pod kůrami stromů.
V keřích a norách mají svůj klid a bezpečí.
Ladně se prochází po mýtinách, jiní zas hbitě kořist loví.
V korunách stromů nepočítaně klapajících zobáků, šustění křídel ve větvích a v dutinách stromů zas mnoho chlupatých kožíšků a roztomilých nosánků. Jejich nožky, končetiny a kopýtko se s jistotou pohybují krajinou.
Plno úžasných barev, mnoho barevných odstínů přírody.
Průzračně čistý potůček protéká krajinou, tiše bublá a přelévá se přes kameny.
Jemné nožky vodoměrek tančí nad hladinou.
V rákosí se žabky připravují na noční koncert.
Každý tvor ve volné přírodě je úžasný, jedinečný a nenahraditelný.
Každé zvíře tu má své místo na světě.

Velká těžká kola nákladních aut, burácení motorů,
skřípot pneumatik, černé skládky,
vytrhané kořeny, poničená a spálená země, odpadky...

Beton a hluk.
Není zvířátko jako zvířátko.

Kateřina Podrazilová, 9. A

Zvířata doma i ve světě

Na světě existuje tisíce druhů zvířat. Od domácích zvířat až po nějaké exotické. Mohla bych psát třeba o psovi nebo o kočce, ale já jsem si vybral delfína.

Delfína jsem nikdy neviděla, i když bych chtěla. Delfíni jsou nejchytřejší zvířata na světě. Vykazují různé vzorce chování, které jsou podobné jako u lidí. Dokonce se dokážou i zamilovat, což se stalo v jednom z amerických akvárií samci delfína skákavého. Tělo má dlouhé 2,5 - 4 metry, váží 150 - 200 kg a dožívá se 30 - 36 let. Delfíni žijí ve skupině asi po 5 - 16 delfínech. Vzájemně si pomáhají při lovu, při porodu nebo i při nemoci. Delfíni se navzájem dorozumívají mlaskavými a cvakavými zvuky. Jedí nejrůznější druhy ryb. Loví ryby ve dne i v noci. Spotřebuje až 7 kg potravy denně. Je mnoho případů, kdy delfíni zachránili člověka nebo i jiného tvora, když se topil.

Delfíni jsou přátelská, chytrá a krásná zvířata, a proto jsem si je vybrala.

Karolína Mudrová, 8. B

Pes

Psi jsou roztomilá a chytrá zvířata a jsou našimi nejlepšími kamarády. Většina rodin bere psa jako dalšího člena rodiny. Jsou totiž věrní, milující a vždy nás vítají s radostí. Rádi si s námi hrají, běhají za míčkem a milují dlouhé procházky. Psi jsou v domácím prostředí přátelští a často nás chrání. Rádi je učíme různé povely. Naopak volně žijící psi se většinou chovají zdivočele jako vlci nebo toulaví psi, protože se musí sami starat o jídlo a své bezpečí. Žijí většinou ve smečkách a pomáhají si, aby přežili. Jsou nedůvěřiví k lidem. Také musí být silní a chytří, aby se vyhnuli nebezpečí a našli si potravu. Ať už je pes doma nebo ve volné přírodě, je to úžasný tvor, který nám přináší radost. Měli bychom se o ně starat s láskou.

Christine Hořejší, 7. A

Malé koťátko ale velké štěstí

Jednoho dne přišel táta pozdě z práce a my měli jet na chalupu. Tak jsme se rychle sbalili a jeli jsme. Po cestě jsme se stavili v obchodu na nákup, protože jsme na chalupě nic neměli. Trvalo to asi půl hodiny, a když jsme zase vyšli ven, uvědomila jsem si jak rychle se stmívá. Nastoupili do auta a pokračovali v cestě. Cesta byla dlouhá, kolem nás se míhaly pole, lesy, louky, a nakonec jsme dorazili na místo. To už byla úplná tma a ve vesnici svítily jen lampy. Vystoupili jsme z auta a začali jsme vybalovat tu spoustu tašek, co jsme měli s sebou. Najednou se ozvalo tenoučké kňučení, a tak jsme poslouchali odkud to jde. Po nějaké chvíli jsme zjistili, že to vychází z okapu u mamčina záhonu. Tak jsme se tam koukli a tam bylo krásné černobílé koťátko. Dala jsem mu napít mléka, pak jsem ho osušila a vzala do tepla. Bylo to krásné koťátko. Sem tam mě drápló, ale nic to nebylo. Pak jsme nevěděli, co s ním. Nemohli jsme si ho jen tak nechat, a tak ho táta vzal k sousedům a položil ho pod vrata a pak jsme šli spát. Ráno jsme se na něj zašli podívat a koťátko vypadalo šťastně a vesele.

Mia Krstev, 6. B

Zvířata doma i ve světě

Byla jednou jedna myš jménem Myla, která žila u babičky s dědečkem na konci malé vesnice. Jednoho dne šli na procházku i s Mylou do menšího města blízko u vesnice, kde bydleli. Jenomže ve městě bylo hodně lidí, a když se Myla zadívala na jeden obchod s potravinami pro myši a kočky, najednou už neviděla babičku s dědečkem, viděla jenom stovky lidí, kteří nevěděli kudy kam. Hledala je hodiny, až do večera, vzlykala, nevěděla, co si počít. Ani na druhý den nenašla nikoho připomínajícího dědečka nebo babičku. Náhle začalo hrozně pršet, až ji napadlo, že se půjde schovat do lesa poblíž města. Už byla i dost unavená, tak našla malou díru ve stromě, přesně pro ni, tak se zachumlala pod listí a usnula. Probudila se až na druhý den ráno. Měla hlad, a tak si šla najít nějakou potravu, hledání potravy jí šlo, takže do deseti minut měla bohatou snídani. Když si pochutnávala na posledním bramboru, všimla si, že ji někdo zpoza křoví někdo pozoruje, nemýlila se, byl to malý zrzavý sysel, byl vyhladovělý, žíznlivý a koukal na její poslední brambor jako na poklad. Myle mu bylo líto, a tak mu naznačila, že se nemusí bát a že ta brambora je už jenom jeho. Sysel neváhal ani chvíli, přiběhl a hned si začal pochutnávat na bramboře. Když dojedl, poděkoval Myle. Už ani nevím jak, ale dali se do řeči, povídali si hodiny a hodiny, už jenom za ten den toho prožili tolik, že si to nedovedete představit. Našli si i společnou noru, kde bydleli společně, oba tu byli pro druhého, spolu se jim žilo líp. Už utekly nějaké ty dva měsíce a Myla si už trochu zvykla. Jenomže jednoho dne, když si šli najít snídani, najednou se oba ocitli v kleci, nějaký pán je zamkl v kovové kleci a nesl je do nějaké dodávky, zavřel za nimi dveře, nastoupil do auta a jel, třásl se, báli se a nevěděli, co mají dělat. Až sysel přišel na nápad: Až bude otevírat klec, utečeme mu, v tu dobu to byl ten nejlepší nápad, co měli. Asi za hodinu záhadný pán otevřel dodávku a vzal klec s Mylou a syslem, nesl je do nějakého obchodu a začal je ukazovat nějaké paní. Po chvíli se dočkali, záhadný pán otevřel klec. Ted' nebo nikdy. Oba vyskočili z klece a běželi, co jim nohy stačily. Zaběhli za roh a schovali se do krabice od bot, aby je neviděl. Pán je hledal, ale naštěstí je nenašel. Po chvíli Myla se syslem vylezli z krabice a chtěli jít zpátky po cestě, po které jeli autem, jenomže slyšeli kroky pár metrů za nimi. Už si mysleli, že se vrátil záhadný pán. Podívali se, kdo je drží, Myla nevěřila svým očím. Když se Myla otočila, viděla ty, na které čekala tak dlouho. Byl to dědeček s babičkou. Nakonec si vzali jak Mylu, tak sysla a jeli zpátky do vesničky, kam se po celou tu dobu, kdy byla ztracená, chtěla vrátit. A tak už žili společně všichni čtyři šťastně až do smrti.

Ema Němečková, 7. B

Scottyho příběh

Jednou si Scotty ležel a spal ve svém chlupatém pelíšku a nevšiml si, že leží tatínkovi na mobilu.

A zrovna mu volal šef firmy. A tatínek nemohl najít mobil.

A když se Scotty vzbudil, přinesl tatínkovi mobil a položil ho před tatínkovy nohy.

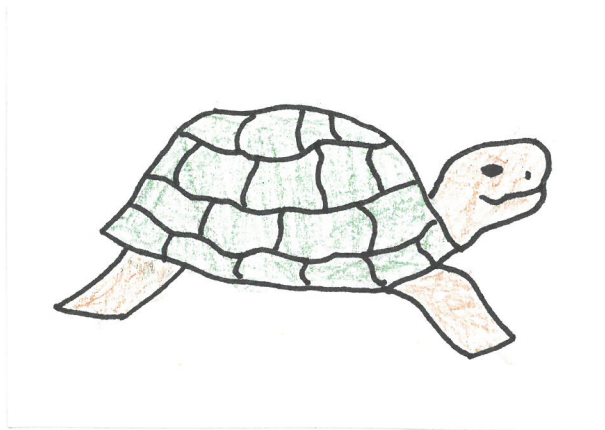
Tatínek byl rád, že má tak dobrého psa.

Karel Domečka, 6. A

Zvířata doma i ve světě

Už jako malá jsem si přála zvířátko. Rodiče mi ale vždycky říkali, že jsem buď moc malá, nebo bych se o něj nestarala a přestalo by mě to bavit. Později jsem je přemlouvala ještě víc a víc. Proto mi řekli, že bychom nějaké zvířátko mít mohli. Nejdřív jsem doufala v psa nebo kočku, ale protože oba mají alergie, tak mi to rozmluvili. Nabídli mi teda rybičku, což se mi ze začátku ohromně líbilo - už jenom to, že mi dovolili nějaké zvíře mít. Potom mě napadla želva. Sice je to trochu netradiční zvíře, ale zároveň hrozně super. Když jsem o tom rodičům řekla, tak se jim ten nápad zalíbil. Po chvíli jsme se o tom bavili víc a víc a začalo se to uskutečňovat a můj sen už nebyl zas tak nespelnitelný. Když jsme se tedy domluvili, začali jsme přemýšlet nad jménem. Nikdo neví proč, ale všechny nás napadla Julča.

Dneska už máme Julču doma. Je jí pět let a ještě ji určitě dlouho mít budeme, želvy se totiž dožívají 80 let! Jsem moc ráda, že ji mám, vlastně celá rodina. Tohle je příběh, jak se můj sen stal skutečností.

Linda Janoušková, 8. B

Zvířata doma i ve světě

Zvířata doma jsou nejen našimi milými společníky, ale také přímo částí rodiny. To platí u nás, ale i v jiných zemích. Každé domácí zvíře má svoje potřeby, které člověk musí respektovat, ale zároveň schopnosti, ze kterých se člověk může těšit. A nemohu popisovat domácí zvířata bez toho, abych zmínil psy. Psi jsou známí svojí loajalitou, jsou skvělými kamarády a vyžadují hodně pohybu. Alespoň ti, které bych měl rád doma já, i když se mi to asi v nejbližší době nesplní. Pes je chytrý, dá se vycvičit skoro v čemkoliv a dobře ochrání své milé páníčky před nebezpečím.

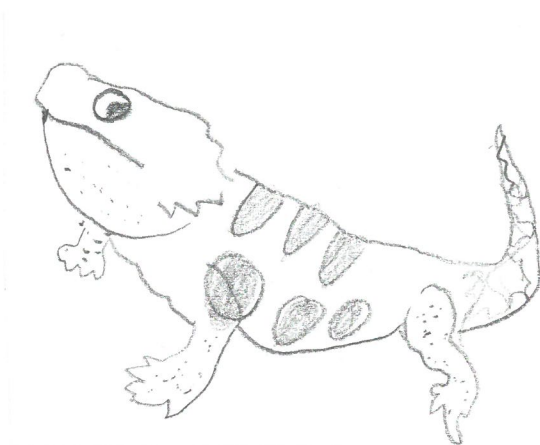
Na rozdíl od domácích zvířat se zvířata venku o nás vůbec nezajímají. Kromě těch, která žijí blízko nás, protože se na nás přiživují, jako třeba holubi. Opravdová krása ale přichází teprve v divoké přírodě, ať už je to příroda u nás doma, nebo kdekoli ve světě. Kde je příroda netknutá, tam je to nejlepší. Každý živočich má v takovém ekosystému svou roli, ať už jde o predátora, býložravce, nebo dokonce drobné organismy. Pes nebo krokodýl, každý živočich je důležitý. Tvoří součást potravinového řetězce, nebo má jiný význam. Život zvířat v přírodě je sice občas krutý, ale také krásný.

Slavomír Čmolík, 7. B

Naše agama

Jednou jsme s rodiči jeli do teraristické burzy si koupit agamu vousatou. Už jsme jednu měli, ale umřela nám. Prohlíželi jsme si i jiné plazy. Pak jsme našli stánek s malými agamami. Paní měla vystavené tři agamy. Nemohli jsme si vybrat, tak nám paní ukázala jednu, kterou měla schovanou pod stolem. Prý byla hodně energická. Koupili jsme si ji. Koupili jsme ještě cvrčky, které agamy loví. Měli jsme prázdné terárko, takže jsme koupili kámen, písek a dlouhé velké větve, aby po nich mohla lézt. Dojeli jsme domů a připravili jsme jí terárko. Vypustili jsme jí do terárka a nastrouhali jsme jí mrkev. Po týdnu jsme ji vykoupali. Jednou, když jí bylo pět měsíců, tak jsem ji chtěla vyndat, ale otevřela jsem terárko a sama seskočila z jednoho metru dolů. Naštěstí jí nic nebylo. Normálně běhala dál. Hodně ráda leze, takže když mi vyleze na záda, tak mi ji někdo musí sundat. Když jsem byla u babičky, šli jsme ji koupit další věci do terárka. Dnes je jí deset měsíců, pořád běhá, skáče a s ní se cítím, jako kdybych měla doma malého dráčka.

Tereza Ježková, 6. B

Zvířata u nás doma

V naší rodině máme pejska a křečka. Starší je pes Hearty. Hertík je velmi hravý, miluje jídlo a spaní. Jeho oblíbenou činností je chození na procházky. Baví ho cvičení různých triků a aportování. Ve svých volných chvílích s ním trénuji dog dancing a agility. Vždycky, když přijdu domů, vítá mě s velkou radostí a nadšením. Mladší člen je křeček, jménem Cheescake. Když jsem si měla vybírat, jaké zvíře chci, zaujal mě právě křeček svou roztomilostí a malinkýma očima. Cheescake je křeček roborovský, což je nejmenší druh křečků na světě. Jeho klec je jeho království, je plná různých tunelů, kolotočů a malých hraček.

Klára Holeinová, 9. A

Zvířata doma i ve světě

Zvířata ve světě je hodně obsáhlé téma, tudíž jsem se soustředil na část zvířata doma. Jenže člověk zvenku nemůže poznat vztah mezi majitelem a jeho zvířetem. A tak o takových věcech musí mluvit ti, co zvíře mají. Já do nich spadám a ono to fakt nejde popsat, protože je to speciální. Je to ten nejlepší pocit na světě (běž se hádat se zdí, že je nějaký lepší). Máš pořád kamaráda, který tě někdy neopustí a vždy tě bude milovat a bude se ti to snažit ukázat co nejvíc. Tohle všechno zní trapně a divně, ale je to tak. Ten pocit je skvělý a nezaměnitelný, jediný, o co jde, je se o zvíře starat a za to, co od něj dostaneš zpět, to je až málo. Ten pocit, když přijdete domů a váš mazlíček je úplně natěšený, že jste přišli, máte pocit, že on vás bude mít rád vždy, a to se prostě nezmění. Proto je to ten nejlepší pocit, protože jediný způsob, jak vás přestane milovat je kvůli nějaké tragické nehodě, a to nejde říct o něčem jiném. Čímž chci říct, važte si toho, že máte domácího mazlíčka, protože si nedokážete ani představit jaké by to bylo bez něj (včetně mě).

Josef Šimon Martinský, 7. B

Zvířata doma i ve světě

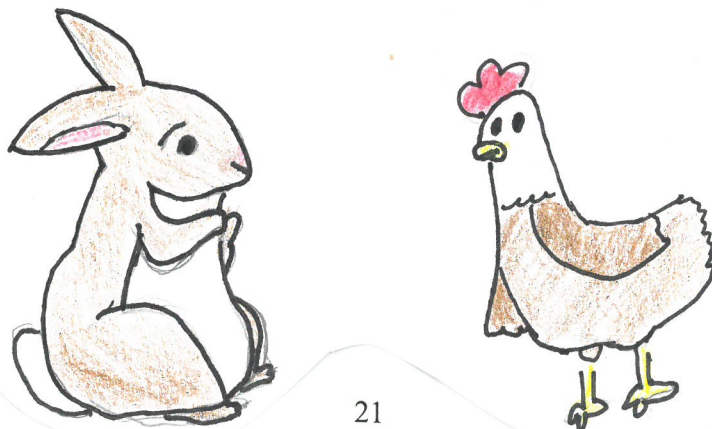
V Praze žila čtyřčlenná rodina. Táta se jmenoval Filip a maminka Julie. Měli spolu dvě krásné holčičky. Starší se jmenovala Bára a byly jí tři roky a mladší se jmenovala Ema a byly jí dva roky. Neměli žádného domácího mazlíčka, i když by si možná nějakého přáli.

Každý rok však o prázdninách jezdili na vesnici, kde měli chatu. Bára s Emou se tam vždy moc těšily, protože tam vždy viděly krásná zvířata, která v Praze vidět nemohly. Pokaždé když přijeli, tak šli navštívit jednu starší paní. Ta se jmenovala Maruška. Maruška chovala králíky, slepice a měla i kočku. Když všichni přišli, holčičky se hned rozběhly podívat se na králíčky, jestli mají nějaká nová mlád'átka, a šly je nakrmit senem. Když je nakrmily, šly se kouknout ještě na slepice. Těm vždycky hodily přes plot něco malého k jídlu, např. trávu, ztvrdlé pečivo nebo skořápky od vajec. Když jim zbyl ještě čas, šly si pohladit kočičku.

Každé prázdniny tam jezdili a chodili se kouknout na zvířata, i když už dívky třeba chodily na střední, pořád držely tradici a nikdy nevynechaly žádné prázdniny. Někdy se jim dokonce poštěstilo, že viděly mlád'átka králíků nebo malá kuřátka.

Zvířata se tak stala součástí jejich životů už navždy.

Magdaléna Runtschová, 8. B

Zvířata doma i ve světě

Zvířata jsou s námi už dlouho, ale i přes to máme k některým blíže než k ostatním. Například takový pes. Pes, „nejlepší přítel člověka.“ Psi jsou podle mého názoru opravdu „nejlepší přátelé člověka.“ Také bychom se tu mohli hádat, zda je to kočka nebo pes, ale podle mého názoru je to pes.

Když přijdete domů, pes vás vždy nadšeně přivítá, skáče na vás radostí, a tím vám prokazuje svou lásku. Psi při nás dlouhou dobu věrně stojí. Když si vezmete takového člověka, s člověkem se pohádáte a už se vůbec nemusíte bavit. Avšak pes, ten něco vyvede, pozná, že jste naštvaní, začne se k vám lisat a jeho psím očím prostě nelze odolat. Prominete mu, když ale prominete člověku, může se stát, že vám to bude vyčítat do konce života.

Pes není ani tak náročný na uživení. Tomu vlastně stačí to, co žere každý den. Za to člověk, ten je vybíravý a ať se můžete snažit sebevíce, někteří lidé se vám odvděčit nedokážou. Ale takoví psi – ti vám prokazují svůj vděk a svou lásku 24/7.

Kateřina Hodková, 7. B

Zvířata doma i ve světě

Ve světě je jenom jedno důležité zvíře, a to je babiččin pes, který se jmenuje Anika.

Anika je stafordšírský bulteriér, který má černou srst s hnědým žíháním.

Má širokou hlavu, ale její tělo je zatím štíhlé, protože na pořádné svaly je ještě moc mladá.

Je to velice hodný pes, i když má někdy menší výpadky v chování. Menší výpadky znamenají to, že nám jednou utekla až domů, když jsme byli na procházce. Ale protože je velice chytrá, zvládla sama najít cestu domů. Sedla si před branku a čekala, až dorazíme.

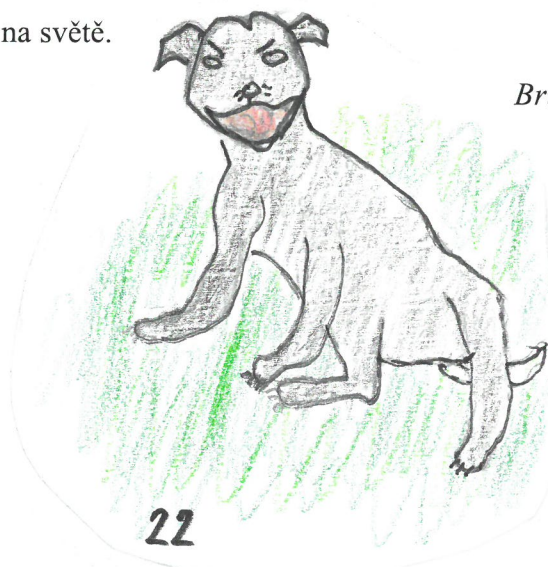
V nedávné době vyhrála zlatou medaili na psí výstavě. Porazila 6 psů ve své kategorii.

Nejenom že se dobře chovala, ale také zaujala porotce svým zjevem.

Dělá nám velikou radost, ale taky nám přidává starosti.

Je to velmi aktivní a hravý pes, vyžaduje časté venčení a zábavu. Nenechá nás chvíli v klidu. Má nás všechny v rodině moc ráda a my jí to vracíme.

Je to tedy moje nejdůležitější zvíře na světě.

Bruno Obršál, 8. B

Všechno sežeru

Myslím si, že velká většina z vás ví o čem mluvím, protože asi víc jak polovina lidí má psa, kočku, nebo jakékoli jiné zvíře. A moje fenka je, no, jak to jen říct... Jdete do kuchyně umýt nádobí, jdete jen něco vyhodit do koše, nebo jdete vařit, hned běží za vámi. A proč asi? Myslí si, že jí něco spadne do tlamy. Ale všichni jsme se museli smát, když jsme zjistili, že jí něco nechutná. (česnek)

Aneta Příbrská, 6. B

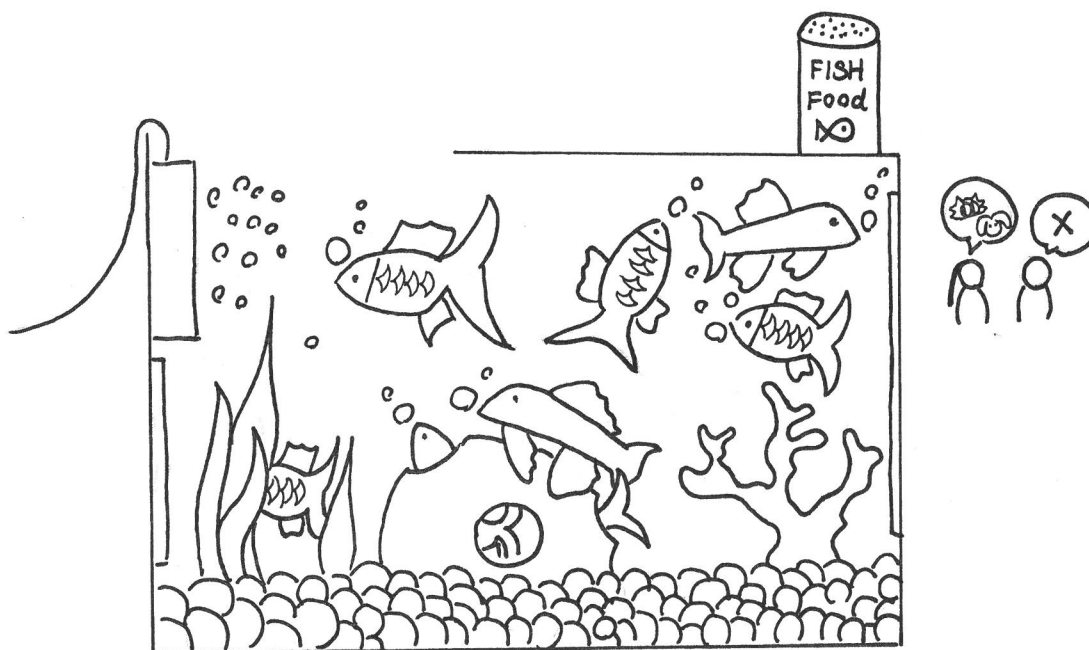
Moje zlaté rybičky

No, vlastně zlaté rybičky jsou má první domácí zvířata. Chtěla jsem kočku nebo psa atd. , ale nedovolili mi to, tak jsem si nakonec vybrala rybičky. Šla jsem s tatínkem koupit akvárium, vybrala jsem si velké akvárium, protože jsem se chtěla na ty rybičky dívat každý den. Dále jsme koupili světýlka, stroj na kyslík ve vodě, vodní rostliny, malé kamínky a domečky, do kterých se mohly schovat, taky potravu pro ně. Po nákupu jsme se vrátili domů, všechno jsme nachystali, a chybí nám poslední věc, a to je rybička.

Později šel tatínek koupit rybičky a ráno jsem viděla v akváriu rybičky, to mě překvapilo, byla jsem i trošinku smutná, že jsem si nemohla vybrat druhy ryb sama, ale v pohodě, lepší je mít něco než nic. Tak jsem na to dívala, hodně se mi to líbilo, měli jsme sedm zlatých a dvě další rybičky.

Za několik měsíců jsem koupila další dvě zlaté rybičky. Nestačilo mi mít jich jen tolik, takže jsem koupila další druh ryby, byly mrnavé, jako můj malíček. No, teď už nemám žádné zvíře, ale akvárium máme pořád doma. i když v něm nic není. V budoucnu možná bude další.

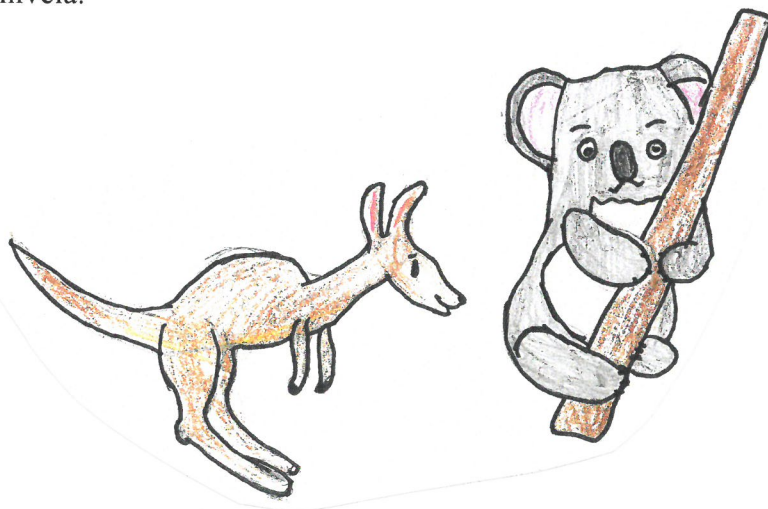
Kristýna Chenová, 9. A

Zvířata doma i ve světě

V daleké Austrálii žila jedna koala. Bydlela na krásném, vysokém, eukalyptovém stromě. Byla velmi zvědavá a vždycky se chtěla podívat na svět kolem sebe. Tak se jednou rozhodla, že se vydá na průzkum okolního prostředí. Koala ale byla docela líná, takže jí trvalo celkem dlouho, než dobrala k tomu, že opravdu vyrazí. Na své cestě potkala spoustu zvířat, jako třeba klokana, který skákal tak vysoko, až se skoro dotýkal mraků. Potom potkala papouška, který jí dokonce naučil létat. Naučila se spoustu nových věcí a potkala spoustu nových přátel.

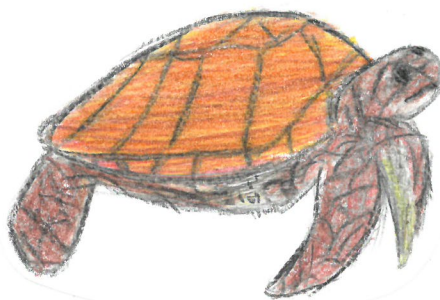
Dále její cesta pokračovala k velkému jezeru, o kterém slyšela od staršího papouška. Cestou potkala malého klokana, který se k ní přidal. Společně skákali a prozkoumávali hustý prales. Užívali si spoustu legrace do té chvíle, co si uvědomili, že se ztratili. Naštěstí ale potkali starou moudrou želvu, která jim ukázala cestu k jezeru. Když dorazili, byli ohromeni, voda byla jasně modrá a kolem jezera rostly krásné květiny. Koala s klokanem si užívali zbytek dne na břehu jezera, skákali do vody a plavali. Koala si všimla, že u jezera roste strom s nejšťavnatějšími eukalyptovými listy, a proto se rozhodla na něm zůstat nastálo. Klokán se večer s koalou rozloučil a odskákal do vysokých keřů. A tak si koala spokojeně jí eukalyptové listy na svém stromě až dodnes. Ale občas se i vrátí navštívit svůj starý domov, aby zase nezlenivěla.

Kateřina Jägerová, 8. B

Zvířata doma i ve světě

Byl jednou jeden želvák a ten žil v Tichém oceáně, ale jednoho dne ho chytili rybáři do svých sítí. Nevěděli, co s ním, a tak ho prodali do zverimexu. Tam žil asi týden a pak do obchodu přišel kluk Tomík s mámou a jakmile želváka spatřil, tak si ho strašně přál domů, maminka mu to nakonec dovolila a Tomík si ho odnesl domů, ale protože se o něj nestaral, tak mu za dva týdny umřel.

Šimon Tržický, 7. B

Zvířata doma i ve světě

Příběh začíná s holkou jménem Klára. Klára je velký milovník zvířat. S rodiči žije už od malička na farmě, kde si oblíbila přírodu.

Když Kláře bylo osmnáct let, dostala od rodičů jako dárek výlet do zahraničí, kde se může setkat a dozvědět se něco nového o divokých zvířatech. Klára z toho byla strašně nadšená, jelikož to byl její největší sen. Po třech měsících konečně přišel den, kdy odjížděla. V plánu měla navštívit různá podnebí a krajiny.

Prvně se vydala do pouštní krajiny v Africe. Přišlo jí ohromné, jak se zvířata na poušti přizpůsobila svému okolí. Pouštní zvířata jsou na rozdíl od domácích zvířat, na které je zvyklá, spíše živá v noci, až teplota klesne. Při výletě na velbloudech zjistila od místních, že se velbloudům říká pouštní loď, a to proto že mohou dlouho vydržet bez vody a jídla.

Jako další krajinu chtěla navštívit deštné pralesy. I když si to ne každý užije, Klára si z deštného pralesa odnesla hodně vzpomínek a zkušeností. Deštné pralesy jsou velice náročné kvůli mohutným srážkám a vlhkosti. Viděla tam také mnoho zvířat, jako třeba papoušky, lenochody a opice. Tahle zvířata i s mnoha dalšími se dělí na výšková patra podle toho, co každý z nich potřebuje k svému přežití.

Poslední výprava na Klárině cestě je Antarktida. I přes silnou zimu se v Antarktidě nachází mnoho živočichů. Nejznámější živočichové jsou třeba tuleni, polární medvědi, tučňáci a lišky. Aby tyto živočichové přežili krutou zimu, museli se přizpůsobit. Proto mají většinou hustou srst a malé uši, které jim udržují tepelnou izolaci.

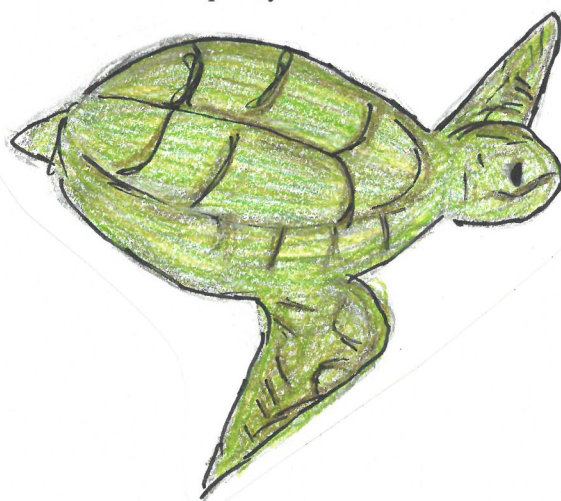
Klára se po své cestě konečně vrátila domů. A zjistila že všechna zvířata ve světě žijí úplně jiným stylem života, a to vše podle toho, jaké mají okolí. Ne všechna to mají tak lehké jako ta, na která jsme zvyklí, a proto bychom jim to neměli ztěžovat. Proto se Klára rozhodla pokračovat cestou kolem světa, aby zvířatům ve světě porozuměla a našla způsob, jak jim pomoci.

Rosa Štulić, 8. B

Zvíře doma i ve světě - „Kareta obrovská“

Zvíře, o kterém budu psát, je kareta obrovská. Vybrala jsem si ji, protože mám ráda želvy, moře a mořský svět. Kareta obrovská je druhou největší želvou na světě po kožatce veliké a patří do čeledi karetovitých. Má velký hnědý krunýř, který ji ochraňuje před jinými mořskými živočichy. Samice kladou vejce do písku na pláž. Vyhrabávají pro vejce díry, do kterých je samice klade. Samice naklade až 100 vajec. Později se vylíhnou malé želvičky, které jdou do moře a často jsou potravou mnoha živočichů, jako jsou krabi, malí mořští savci nebo mořští ptáci. Kareta obrovská žije ve volné přírodě v oceánech, kde má dostatek prostoru pro plavání, správnou teplotu vody a přirozenou stravu, jako jsou mořské řasy, živí se vodními rostlinami. Želvy jsou chráněným druhem a jejich chov v zajetí je ve většině zemí zakázán, protože jejich přirozené prostředí je klíčové pro jejich zdraví a přežití. Přesto bych byla ráda, kdyby to mohl být můj domácí mazlíček, ale určitě by nebyla moc spokojená a byla by smutná, protože by měla málo prostoru. Kareta obrovská potřebuje jiné podmínky k životu. Ty jí v domácím prostředí nemohu poskytnout.

Tereza Tichá, 8. A

Zvířata doma i ve světě

Jeden dlouhý tvor, který má rád spánek a jediné, co by mohl dělat, je stále spát. Je to pes jménem Max. Je to takový „divnotvor“, který se tak někdy chová. Je dlouhý, hubený a má hnědé laskavé oči.

Proč je dlouhý? Je to jezevčík, ale ne klasický, je malého vzrůstu a je delší. Tento druh jezevčíka se nazývá trpasličí. Občas se chová tak, že má i milión životů. Už je mu 6 let, ale stále vypadá jako štěně.

Všichni se ptají: „A kolik že mu je let,“ odpovím, „že 6 let.“ Oni nevěřícně koukají, že to není možné. Je to prostě takové „malé“ staré štěně, ale hlavně je náš. Když někdo přijde domů, tak dělá, že nás neviděl celé roky, ale ta jeho radost je opravdová a upřímná. My jsme rádi, když se vracíme s bráchou ze školy či rodiče z práce domů, že nás u dveří někdo vítá. Prostě je to naše malé štěně a za nic na světě bychom ho nevyměnili.

Lucie Chárová, 9. B

Zvířata doma i ve světě

Naši ptáčci, kdyby žili venku, tak by mohli létat, jak dlouho a daleko chtějí. Ale protože oni nepochází z České republiky, tak by měli nějaké potíže. Například by nenašli potravu v zimě, neměli by kde se ve městě schovat, naráželi by do skleněných budov a bylo by na ně moc zima.

Naši ptáčci jsou andulky vlnkované a pocházejí původně z Austrálie.

Potravu tam najdou na zemi a zdrojem jejich každodenní stravy jsou semínka různých rostlin. Typicky žijí spolu v hejnech s asi 60 až 2000 jinými andulkami.

Naši ptáčci doma jsou šťastní, protože žijí v páru, mohou si povídat každý den. Dostávají zrníčka a mají čerstvou vodu. I když mají otevřenou klec, tak neuletí. Baví mě, když si spolu štěbetají. Máme je asi 9 let.

Jáchym Pirner, 7. A

Radosti z maličkostí

Skoro každý z nás má nějaké oblíbené zvíře. Ať je to domácí zvíře, či třeba zvíře ze zoologické zahrady. Mohou být ale i výjimky, kdy lidé zvířata vůbec rádi nemají. Může to být, proto, že když byli malí, tak jim nějaké zvíře nějak ublížilo, nebo prostě mají špatné zkušenosti.

No musím říct, že na světě je opravdu mnoho zvířat a o některých ani nemáme tušení, že existují. Já osobně moc ráda chodím do Zoo, byla bych schopna tam strávit klidně i celý den. Pro mě je to místo, kde nejsem vůbec ve stresu a nemyslím tak negativně. Hodně lidem by to nejspíš teď vyznělo divně, ale mám pocit, jako kdyby mě ta zvířata dokázala uklidit a nemyslet na to špatné, co se děje ve světě.

Pokaždé, když jsem v zoo, jdu k ledním medvědům. Už od mala je mám moc ráda a připadají mi něčím hrozně krásní a okouzující. Jednou, když jsem v zoo byla s rodiči a mladší sestrou, ve výběhu byli tři lední medvědi. Na jedné straně výběhu byli dva medvědi a na druhé jen jeden. Mnoho lidí stálo u dvou medvědů a skoro tam nebylo ani místo, a tak jsem s mou sestrou stála tam, kde byl jen jeden. A najednou ŽBLUŇK!!! Medvěd skočil do vody a má malá sestra mu začala tleskat. V tu chvíli tam přibýlo opravdu hodně lidí a koukali, jak medvěd plave ve vodě. Musím říct, že bylo hrozně hezké vidět, jak tolik lidí má radost vlastně jen z takové maličkosti.

Claudia Nechvátalová, 9. A

Zvířata doma i ve světě

Ve městě jménem Praha se nachází obchod s domácími mazlíčky. Tam žijí: pes Hugo, želva Patrik, papoušek Rio, kočka Ola a chameleon Erik. Spolu se všichni vycházeli velice dobře, ale jejich život měl se navždycky změnit.

Jejich majitel potřeboval peníze, hodně peněz, a proto se rozhodl prodat svoje zvířata do nějaké firmy. Když zvířata zjistila, co vlastně pro ně majitel chystá, začali se bát o svůj osud. Nevěděli, co mají dělat, tak tedy se rozhodli, že utečou z obchodního centra a budou žít na ulici.

Po třech dnech si zabalili všechno, co potřebují například: Hugo si vzal svou kost, Rio sehnal nový český slovník a Ola zabalila svou oblíbenou hračku. A začali plánovat útěk, ale vtom se otevřely dveře a přišli lidé z firmy. A to byla jejich šance, rychle spěchali ke dveřím a vyrazili na útěk. Všichni lidé byli tak zaskočení, že ani neodhodlali nikoho chytit. A bylo po všem, zvířata nakonec utekla, ale nevěděli co dál.

Najednou se ocitili samotní a bezbranní. Tak tedy začali si vyprávět, jak se dostali do obchodu. Hugo pověděl, že měl hodnou rodinu, ale jednou když malinkatý chlapec málem spadnul, tak ho zachránil, ale nechal na chlapcovi své zuby, tak ho poslali do obchodu. Patrik řekl, že byl dost rychlý na želvu, tak tedy ho poslali do obchodu taky. Rio sdělil, že on neměl žádnou rodinu, on prý se narodil v obchodě. Ola řekla, že poškrábala páníčkův nejoblíbenější gauč. A Erik se dostal do obchodu, protože hrál s páníčkem na schovávanou a páníček ho nemohl najít. Zatímco o tom všem mluvili, nastala velice temná noc a hodně přšelo. Zmokli až na kost, ale oni museli najít nějaký úkryt, aby přečkali noc a déšť. Nakonec našli místo v Metru A, a tam i přespali.

A hned ráno je našla malá holčička Eva, která milovala všechny druhy zvířat, a chtěla je ubytovat všechny ve svém pokoji doma. Dlouho přesvědčovala maminku, a ta po nedlouhém váhání nakonec souhlasila. Když se zvířata probudila, tak nevěděla, kde jsou, ale za pár dnů si zvykla. Všichni, (kromě zlého minulého majitele) byli šťastní.

Aleksander Radomir Glaszczak, 7. B

Smetánek o Soně

Jednoho krásného rána, když táta pustil našeho pejska Soňu vyvenčit na naši zahrádku, po chvílce jsme uslyšeli hlasité kňučení a štěkání (přitom, štěkala hodně málo kdy), ty zvuky pocházely ze zahrady. Ten rok nám začali kopat bazén, když se mamka podívala z okna, tak uviděla, jak Soňa pobíhá v té jámě a kňučí. Zjistili jsme, že Soňa spadla jámy, která byla 1,8 metru hluboká. Potom táta šel ven a vyndal Soničku, byla ve stresu, jinak se jí nic nestalo, na štěstí.

Laura Antoškiva, 6. B

Bylo jedno ráno, kdy se všechna zvířata v lese probudila s divným pocitem. Něco nebylo v pořádku. Obloha byla zatažená a všude bylo ticho. Obvykle se ozývalo šumění větru mezi stromy, ale dnes? Nic.

Lišák Rony se probudil první. Protáhl se, zívnu a vykoul ze své nory. Jeho černé oči pátraly po okolí, ale neviděl nic divného. „Možná jen blbej pocit,“ řekl si pro sebe. Vyrázil k lesnímu jezírku, kam se každé ráno vydával napít.

Když tam dorazil, uviděl jezevce Bena, jak stojí na břehu a tváří se zamyšleně. „Hej, Bene! Co je s tebou?“ zavolal na něj Rony, ale Ben jen kýval hlavou. „Nevím, Rony. Dnes je něco jinak. Cítím to ve vzduchu.“

Rony si povzdechl. „Ty a tvoje pocity.“ Ale když se sklonil k vodě, aby se napil, všiml si něčeho zvláštního. Voda byla mnohem tmavší než obvykle a na hladině plavaly zvláštní stíny, i když nad nimi nebylo nic, co by je vrhalo.

Mezitím se k jezírku přidala i veverka Zoe, která neklidně poskakovala mezi větvemi. „Viděli jste to taky?“ ptala se nervózně. „Ráno jsem slyšela, jak ptáci přestali zpívat. A ryby v jezírku se skrývají.“

Rony se zamračil. Něco opravdu nebylo v pořádku. „Možná bychom měli jít za starou sovou Edmundem,“ navrhl. Edmund byl nejmoudřejší tvor v lese. Pokud někdo mohl vědět, co se děje, byl to on.

Když dorazili k Edmundově starému dubu, uviděli ho sedět na větvi, jak pozoruje oblohu. „Vítejte,“ promluvil svým hlubokým hlasem, aniž by se otočil. „Cítím, že přijdete.“

„Co se to děje, Edmund?“ vyhrkla Zoe. „Všichni se cítíme divně.“

Edmund chvíli mlčel, pak konečně odpověděl: „Dnes se stane něco velkého. Někdy příroda posílá varování. Ticho v lese, stíny na vodě, neklid ve vzduchu... všechno to jsou znamení, že se blíží změna. Musíme být připraveni.“

Rony si odfrkl: „Změna? Jaká změna?“

Sova se na něj konečně podívala a její oči zářily zvláštním světlem. „To brzy zjistíme. Ale nezapomeňte, že každá změna, ať už je jakákoli, nám dává šanci růst. Zvířata v lese budou muset držet při sobě, aby mohli přežít to, co přichází.“

Zvířata se na sebe podívala a v jejich očích bylo vidět odhodlání. Ať už bylo před nimi cokoli, postaví se tomu společně.

Sára Hoang Thien Huong, 9. B

Zvířata doma i ve světě

Zvířata jsou důležitou částí našeho života. Od domácích mazlíčků, kteří s námi žijí a dělají nám radost, až po divoká zvířata, která žijí v přírodě.

Domácí zvířata nám dělají společnost a občas jsou i lepší společností než lidé. Děti je mají rády víc než dospělí, ale více se o ně nakonec starají rodiče. Jednoduše řečeno, domácí zvířata se mají v mnoha rodinách skvěle. Například my jsme měli kočku Amálku. S bráchou jsme ji měli moc rádi, ale víc se o ni starala naše máma. Všichni jsme ji moc milovali. Pak už byla moc stará a nemocná, a tak zemřela.

Zvířata v přírodě se tak moc dobře nemají, hodně jich vymírá a co si v daný den neuloví sami, to nemají a nemůžou nakrmit rodinu. V zoologické se možná mají taky dobře, ale ne jako zvířata v domácnosti.

Anežka Vávrová, 8. A

Pepa

Pepa je moje andulka. Kdybych měla popsat jeho denní rutinu, zvládla bych to pár slovy. Probudí se a začne řvát, čímž mě probudí místo mého budíku. Jde se najíst, napít, prolétne se po celém pokoji a začne si povídat se svým odrazem ve zrcátku. Když přijdu ze školy ze školy, tak mě přivítá tím, že zase začne řvát, a zbytek dne je tak nějak stejný, létá, zpívá, řve, létá a baví se se zrcátkem.

Jsou mu čtyři roky. Pamatuji si, že jsme ho asi před rokem vzali s námi na chatu. Podle mě se mu tam líbilo. Také si pamatuji, jak jsem se jednou probudila, protože mě Pepa vyděsil. Rozsvítila jsem, abych zjistila, co se stalo, a zjistila jsem, že měl asi nějakou noční můru, protože jsem viděla, jak narazil do okna a spadl na zem, přičemž jsem začala vyvádět, protože jsem se lekla, že se mu něco stalo. Byla to taková menší komedie. A nebo to, jak jsem se asi rok snažila naučit ho mluvit, protože andulky se to mohou naučit, ale tomu mému se nechtělo, což je pochopitelné. Mně se taky nechce učit. Přestala jsem se snažit ho naučit mluvit, protože už mi chtěl asi tak potřetí propíchnout dolní ret, čímž mi dal dost najevo, že jsem ho tím štvála.

Kateřina Hejtmánková, 7. A

Gorila Richard se narodil 9. listopadu 1991 ve Frankfurtu. Měří 170 cm a váží 170 kg. V roce 2003 se přesunul do Pražské zoo. Mně se podařilo s ním domluvit rozhovor. Max: „Líbí se vám v Zoo Praha?“ Richard: „Je to v pohodě.“ Max: „Co děláte ve volném čase?“ Richard: „Bud' hraju basketball, nebo se dívám na mobil.“ Max: „Co si myslíte o návštěvnicích Zoo Praha?“ Richard: „Většina z nich je v pohodě, ale najdou se výjimky.“ Max: „Co děláte, když vás někdo naštvě?“ Richard: „Chytnu ho za ruku a snažím se ho přetáhnout přes mříže.“ Max: „Jak můžete hrát basketbal v zoo?“ Richard: „Vždy jednou za měsíc nás pouštějí na Žižkov si zaházet, ale pokaždé co jsem hrál, tak jsem zničil koš.“ Max: „Z čeho se skládá vaše strava?“ Richard: „Ovoce, zelenina, byliny a ořechy.“ Max: „Děkuju za interview.“

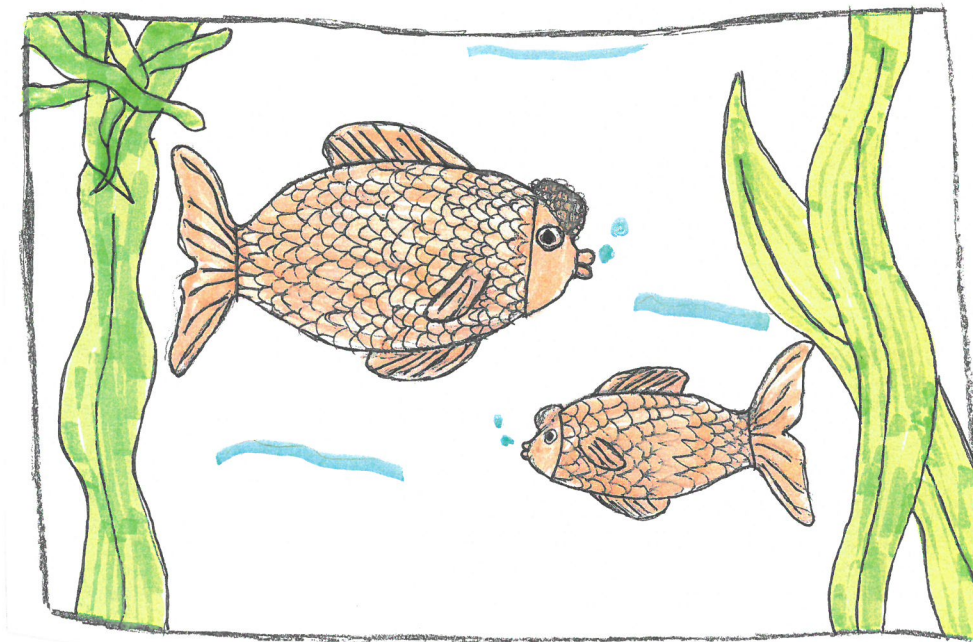
Maxmilián Mach, 9. B

Moje rybičky

Doma máme akvárium s rybičkami. Máme jich dvacet devět. Tři z nich jsem vybral já. Musíme jim čistit a vyměňovat vodu. Jídlo jim dáváme třikrát denně. Večer dostávají zmražené kousky masa (patentky). Máme tři druhy ryb: tlamovce, sekavce a ancistruse. Mají spoustu skrýší a rostlin. Táta jim udělal z plochých kamenů menší jeskyňku. Máme je všichni moc rádi, dokonce i kočka.

Amos Duchek, 6. B

Zvířata doma i ve světě

V africké savaně žila zebra jménem Čárka. Jediné co v životě chtěla, bylo ochutnat tu nejzelenější a nejšťavnatější travu na světě. Po dlouhém přemýšlení se nakonec vydala za svým snem. Cesta ale nebyla jednoduchá.

Po chvíli potkala žirafu Klárku. Staly se kamarádkami se a rozhodly se, že půjdou spolu. Po cestě si povídaly, takže jim cesta rychle utíkala. Znenadání potkaly tygra. Po celé Africe bylo známo, že není hodný, a tak holky začaly utíkat. Běžely tak dlouho, dokud nepotkaly lva. Ten je zachránil svým řevem, který tygra zastrašil. Než se rozloučili, poradil jim, jak se dostat k jejich cíli. Šly a šly až uviděly průrvu. Zalekly se! Chvíli přemýšlely, jestli se nevrátit, ale nakonec se rozhodly pokračovat v cestě. Po chvíli uviděly, jak se přímo na ně z kopce valí lavina. Začaly utíkat, co jim nohy stačily. Náhle uviděly tu pláň, kde byla ta nejlepší tráva. Protože měly po cestě hlad, najedly se, usnuly a zdály se jim krásné sny.

A tak skončil příběh o Čárce a Klárce.

Anežka Macolová, 8. B

V budoucnu bych si chtěl pořídit čínčilu. Jsou velmi kompaktní a roztomilé. Také jsou velmi přátelské. Jejich doba života je dlouhá, dokonce delší než u psů. Navíc mají noční aktivitu, což může být velmi výhodné, pokud pracujete ve dne a po příchodu domů si chcete s nimi hrát. Čínčily mají velmi měkkou srst a klidnou povahu, na rozdíl od koček.

Nesmí jíst avokádo, citrusy, cibuli a česnek, brambory a rajčata, rozinky a hrozny, a také vše s přidaným cukrem. Jsou býložravé, takže nesmí mít maso, kosti, pečivo ani cukrovinky.

Jako pamlsek je pro ně velmi prospěšná mrkev, sladká paprika a bylinky, to se jim líbí. Mohou také mít tvrdou stravu, jako jsou malé větvičky, sušené pampelišky, lopuchy a jetel. Ořechy, jako vlašské ořechy a arašídý, jsou také povolené. Luštěniny, jako hrách a bobuloviny bez pecek, jsou také v pořádku.

Proto si myslím, že jsou to jedni z nejlepších domácích zvířat.

Lev Tuzhilkin, 8. A

Zvířata doma a ve světě

Zvířata hrají v životě člověka velmi důležitou roli. Ať už se jedná o domácí mazlíčky, kteří jsou v domovech, nebo o divoká zvířata, která žijí v přírodě, každé z nich má své specifické místo a význam. Domácí zvířata, jako jsou psi, kočky, králíci nebo možná papoušci, poskytují společnost a radost. Podle různých studií se ukazuje, že lidé, kteří mají domácího mazlíčka, jsou šťastnější a klidnější.

Psi jsou známí svou oddaností, zatímco kočky přinášejí klid a eleganci. Každé z domácích zvířat má svoji osobnost a způsob, jakým dokáže obohatit život člověka.

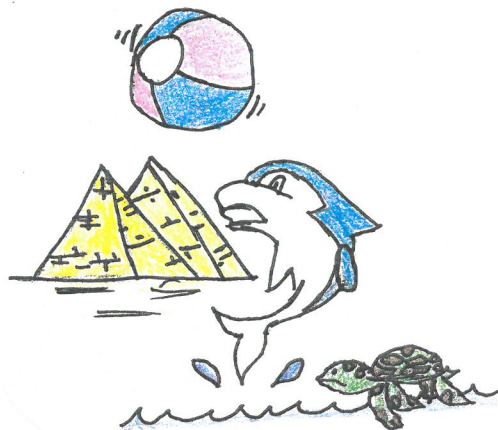
Na jiné straně je svět divokých zvířat. Zvířata jako sloni, lvi, medvědi a mnoho dalších žijí v různých ekosystémech po celém světě. Každý typ prostředí – lesy, savany, pouště nebo oceány – má svá specifická zvířata, která se přizpůsobila k životu v těchto podmínkách. Bohužel mnoho z těchto zvířat čelí hrozbám, jako je ztráta jejich přirozeného prostředí, nelegální lov nebo změna klimatu. Ochrana ohrožených druhů vyzývá lidi k odpovědnosti za naši planetu.

Zvířata doma a ve světě nám ukazují, jak důležitý je vztah mezi lidmi a přírodou.

Maryna Cherniavska, 9. B

Já a delfíni

Jednou jsem s rodiči byla o prázdninách v Egyptě. Když jsme tam jednou jeli lodí, asi tak na hodinovou jízdu po moři, tak jsem najednou uviděla delfíny. Bylo to super. Připadalo mi, jako kdyby měli namířeno na stejné místo jako my. Když jsme dojeli, vystoupili jsme a šli jsme se naobědvat. Potom jsme si šli zaplavat do moře. V moři to bylo taky krásné, protože tam bylo plno ryb různých barev a taky plno korálů a jiných mořských květín, ale hlavně tam byli delfíni a to mě zaujalo hlavně proto, že se nás skoro vůbec nebáli. Ne, že by byli tak zkrocení, na to bychom si na ně sedli, ale byli docela blízko u nás. A pak jsem zjistila něco suprovýho, v moři plavaly i želvy. Docela mě to překvapilo, ale byla jsem hrozně ráda, byly totiž hrozně rozkošné. Po nějaké době v Egyptě jsme museli jet domů a já jsem hned, jak jsme přijeli domů, začala přemlouvát rodiče, abychom si koupili želvu. Ještě že mi to dovolili. Sice naše želva neměla tak krásné rostliny v akváriu jako v moři, ale byla ještě rozkošnější než ty želvy v moři.

Terezie Priharová, 7. B

Kočka, která přináší radost

Rodiče mi dali k narozeninám kotě. Tento dárek mě velmi potěšil. Pojmenovala jsem ji Lily. Nyní je už dospělá. Moje kočka Lily je nejlepší mazlíček na světě! Má nadýchanou oranžovou srst s bílými skvrnami a krásné velké zelené oči. Její brada a kníry jsou také světlé. Její přední nohy jsou oranžové a zadní bílé. Oči mého mazlíčka se na mě vždy dívají s velkou láskou a důvěrou.

Lily je také velmi inteligentní a poslušná. Umí dělat různé triky. Například sedět, ležet a také podávat tlapku. Lily si také ráda hraje se svou hračkou ve tvaru myši. Ráda běhá po místnosti a hází si s ní.

Kromě toho má Lily ráda ryby, maso a kosti, které je připravena sníst s velkou chutí. Moje kočka někdy jí i zeleninu. Například okurky, celer a dokonce i mrkev! Podle mého názoru je dávat domácím mazlíčkům zeleninu v malém množství dokonce prospěšné. Zvířata díky tomu mohou získat různé vitamíny, které jsou dobré pro jejich svaly a kosti.

Lily je nejen hravá, ale také moc hodná. Moje kočka mě nikdy neškrábe a je vždy po mém boku. Rádi se díváme na různé filmy a seriály. Myslím, že je to roztomilé! Když mám špatnou náladu, Lily za mnou vždycky přijde a začne si se mnou hrát. Zdá se, že cítí mé emoce.

Lily pro mě není jen kočka, je to moje kamarádka! Vždy mi přináší dobrou náladu a radost. Moc si jí vážím a miluji ji!

Sofia Kornienko, 9. A

Zvířata doma i ve světě

Přestavte si, kdyby zvířata nahradila lidi. Personalities individuálů by reflektovaly druhy a typy zvířat. Například animátorky a animátoři v dětských klubech či jiných akcích pro děti by byli motýlci, z důvodu že nikomu neškodí a jsou tu čistě pro zábavu a potěšení menších dětí.

Naopak vaši věčně nepřítelští kolegové nebo spolužáci by byli kobry, protože jsou silně toxické, což bohužel popisuje osobnosti některých lidí. Okolo kober si musíte dávat pozor na každý krok, neboť mohou vybuchnout a vypustit jed.

Komáři by definitivně byli ti sousedi, co pouští hudbu po nočním klidu, a proto musíte rozespát klepat na dveře bytu pod vámi, ať to laskavě vypnou s tím, že někteří se snaží vyspat. Půl hodiny a zase slyšíte hudbu tak hlasitou, že její vibrace cítíte i přes podlahu a s polštářem na uších. Přiřadila bych právě komáry k těmto lidem, protože sdílí jednu klíčovou vlastnost, a to je tím, že jsou oba extrémně otravní.

Učitelky, co vám dají dvojku, i když je váš průměr je dva celých šedesát osm, nebo ty učitelky, co vás nechají si opravit známku referátem, ty, co vás nechají napsat test znovu potom, co jste ho totálně zvorali, a taky ty, co vám doopravdy napoví při testu a neřeknou vám jenom, abyste si tu otázku přečetli znovu a pozorněji, by byly psy, konkrétně zlatými retrievery. Psi jsou věrnými zvířaty a jsou takovými parťáky.

Nakonec krysy by byly těmi žárlivými kamarády, co nikdy za vás nejsou šťastní, snaží se vás udělat těmi špatnými, berou si kredit za vaši práci kvůli tomu, že jsou se svými výsledky nespokojení a krmí se na vašich úspěších jako kanální krysy na zbytcích. Nikdo takové lidi kolem sebe nechce, a proto doporučuji se jim vyhýbat. Jak špinavým krysám, tak tomuhle typu lidí.

Eliška Gruberová, 7. B

Zvířata doma i ve světě

Toto léto jsem strávila většinu času u babičky na chatě. Jeden týden v srpnu za námi přišla suchozemská želva a přes plot se k nám dobývala. Nevěděli jsme, co máme udělat, tak jsme si ji vzali na zahradu a hledali jsme, co bychom ji mohli dát k jídlu a kam by se mohla schovat.

Natrhali jsme jí listy pampelišky, nakrájeli jsme jí kousek vína a babička pro ni našla velkou přepravku. Podestlali jsme ji slámou a dali do ní mističku s vodou. Starali jsme se o ni a měli jsme ji celkem tři dny.

Vyvěsili jsme plakát, jestli se někomu neztratila želva, ale nikdo se neozval. V pátek za námi přišla sousedka s tím, že ví, čím ta želva je. Byla jiné sousedky, která si tu želvu nechává na chatě, i když tam není. Vrátili jsme ji zpátky a paní nám ani nepoděkovala.

Daniela Korani, 8. A

Dvě veverky

Byly dvě veverky a měly v lese svůj dub, aby tam chránily jídlo. A každý večer se šly projít po lese, aby si našly nějaké jídlo, a tak to dělaly vždy. Jednou, když šly, tak uviděly vlka. Byl moc velký a měl hlad. Veverky se otočily a začaly utíkat, ale vlk byl rychlejší, proto je dohnal a snědl. Dále už o nich nikdo nic nevěděl a vlk prostě zmizel.

Dydynets Mariia, 6. C

Zvířata doma i ve světě

Pojem zvířata je velmi široký. Mnoho lidí, když se jich někdo zeptá, ať řeknou nějaké zvíře, tak většinou odpoví jméno nějakého savce nebo domácího mazlíčka. Když jsem si položil tuto otázku, bez velkého přemýšlení mě jako první napadlo morče. Proč jsem si vybral morče? Protože je mám doma a jsou čtyři.

Morče je malý hlodavec původem z Peru. Stalo se u nás typickým domácím mazlíčkem. Čeští chovatelé patří mezi světovou elitu v jejich chovu.

Je to společenské, veselé a nenáročné zvíře a potřebuje dostatek pozornosti. Je lepší je chovat ve dvou nebo více. Když jsou sami a nemají pozornost, tak se nudí a nejsou spokojeni. Morče není nikdy agresivní, nikdy nekousne.

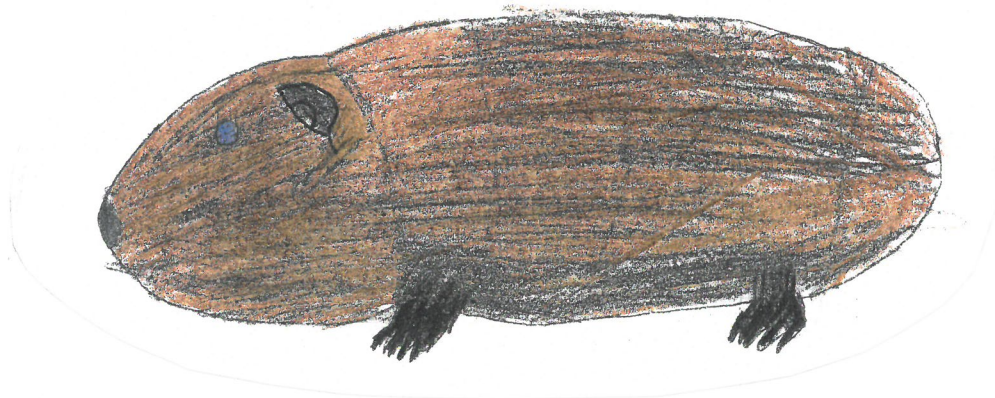
Doma si s nimi užíváme hodně zábavy, i když morče není od přírody velký mazlíček. Trpělivým přístupem se může hodně naučit. Za dva roky se nám podařilo poznat jejich potřeby, povahu a to, co mají rádi. Někdy nedokážeme zjistit, co po nás chtějí, ale dokážou to naznačit. Podle zvuků, které vydávají, poznáme, že něco potřebují a vyžadují naši pozornost.

Mají u nás nejlepší podmínky k chovu, např. stále čistou a velkou klec, domečky i pestrou stravu. Základem potravy je seno, které nesmí nikdy dojít. Rádi je chováme, hladíme, krmíme a udržujeme v čistotě. Nejlépe se mají v letních měsících na chalupě.

Ten, kdo si zvolí morče jako domácího mazlíčka, bude určitě spokojený s výběrem. Ať si ho pořídí ten, kdo má vztah ke zvířatům i k celé přírodě. Vždyť morčata mohou pomáhat i při léčbě hlavně dětí nebo starých lidí. Jejich přítomnost zlepšuje náladu a uklidňuje.

Jsem rád, že máme morčata, jsou to hodná a roztomilá zvířata.

Matěj Buriánek, 8. B

Zvířata doma i ve světě

Rozhodl jsem se psát o pejskovi jménem Frixík.

Důvod je jednoduchý, byl to náš jediný pes.

Byl to erdelteriér, takže moc hezký pes, kudrnatý zrzavočerný. Frixík byl o pět let starší než já, takže byl stejně starý jako můj bratr.

Hodně utíkal z domu mého dědy, (kde žil) a po těch letech jsme už věděli, kam utíkal. Dokonce dědu znali i v útulku, kam si pro něj občas jezdil. Byl to docela poslušný pes, ale mě s dědou poslouchal nejvíc. Když jsem byl menší, tak jsem vstával o víkendech na ranní pohádky a vždy jsem dal snídani jak sobě, tak Frixíkovi. Měl jsem ho moc rád. Nejlepší s ním byly procházky, protože vydržel aportovat hodiny a neunavil se, ale když byl doma, byl klidný a hodný. Bohužel už byl starý, tak jsme ho v neuvěřitelných nedožitých 15 letech, museli dát utratit.

Jan Bouček, 8. B

Křeček a králík

Jeden den jsem se probudil u babičky. Máme tam králíka, křečka a slepice. Vzbudil jsem se, vyčistil si zuby a šel jsem na snídani. Potom jsem se šel podívat na králíka a křečka a taky sebrat babičce vajíčka.

Ale když jsem byl u králíka a křečka, vidím, jak křeček leží na králíkovi a králík skáče jako koník. Křeček si ho prostě osedlal. I když u babičky právě nejsem, vždycky, když si to představím, spolehlivě mě to rozesměje.

A jejdá! Přírodopis asi nebude moje silná stránka. Teď jsem si totiž uvědomil, že s králíkem v jeho králíkárně vlastně bydlí morče. Křečka jsme měli taky, ale ten měl svůj domeček u babičky na chodbě. Byl podstatně menší. Takže si pamatujte, že když máte v králíkárně dva kamarády, králík hraje koně a morče zase žokeje.

Mikuláš Rosák, 6. B

Moje životní přání

Jednoho normálního dne jsme s rodinou jeli v tramvaji. Můj brácha, sestra a já jsme odjakživa chtěli mazlíčka. Toho dne jsme si povídali o tom, že bychom nějaké to zvíře chtěli. Přemýšleli jsme o všem různém.. chtěli jsme křečka, kočku, psa, morče a tak dále.

Jednoho krásného dne, když jsme jeli na chatu, rodiče nám udělali to nejlepší překvapení na světě. Řekli nám, že jedeme koupit nějaký vozík. Vůbec jsem netušila, co nás čeká. Když jsme zastavili, žádný vůz jsem neviděla, jen nějakou paní, která tam na nás čekala. Zeptala jsem se táty: „Kde je ten vozík, pro který jedeme?“, a táta mi odpověděl, že pro žádný vozík nejedeme. Byla jsem v šoku, když jsem zjistila, co tu děláme. Jeli jsme si koupit králíčka!

Když jsem viděla tolik těch roztomilých tvářiček, teda spíš tlamiček, nemohla jsem tomu uvěřit. A pak začala ta nejtěžší část... vybírání králíčka. Králíčka jsme si vybírali třeba 2 hodiny. Když jsme si už konečně vybrali, tak nám paní řekla, že je lepší, když má králíček kamaráda. Po půl hodině přemlouvání, jsme se si řekli, že mu toho kamaráda pořídíme. Byla to jeho sestra, byla taky tak moc roztomilá, ale měla jinou barvu srsti. První králíček byl šedý a pojmenovali jsme ho Alfred, jeho sestra byla taková mramorovaná a pojmenovali jsme jí Lentilka, protože byla k sežrání, slad'oučká. Když jsme si králíčky vzali, jeli jsme na chatu. Při cestě na chatu jsme vybírali jména, což byla ta Lentilka a Alfred neboli Fredy. Na chatě to s nimi bylo moc fajn, ale protože byli malinkatí, tak to s nimi bylo ještě složité. Když jsme druhý den jeli domů, tak jsme se po cestě stavili ve zverimexu a koupili jim klec, jídlo a další potřeby. Když jsme už byli doma, tak jsme je umístili na místo, kde mají klec až do teď'.

No... a pak uběhly 4 roky, a jsou to už velcí a dospělí. Králíci jsou ale taky pěkně nároční, dělají nepořádek, dupou, koušou kabely, okusují klavír... Výchova tedy není úplně jednoduchá. Ale králíčka bych určitě moc doporučila! Je to krásný a společenský a mazlivý tvoreček.

Róza Kleníková, 6. B

Moje oblíbené zvíře

Moje oblíbené zvíře je morče. Jedno morče mám i já doma a jmenuje se Pepina. Morče domácí pochází z divokého morčete z Jižní Ameriky. Morče bylo do Evropy přivezeno v šestnáctém století. Dříve byla morčata chována pro maso a srst. Od osmnáctého století se morčata chovají hlavně jako domácí mazlíčci. Průměrná váha morčete domácího je kolem jednoho kilogramu a dožívají se mezi pěti a deseti lety. Moje morče váží jeden kilogram a dvě stě gramů, takže je trochu nad průměrem. Přibližná délka je mezi dvaceti až třiceti centimetry. Morče může mít maximálně pětkrát do roka mlád'ata, lepší je, když má mlád'ata jen dvakrát. V jednom vrhu může být od jednoho do šesti mlád'at. Samice krmí mlád'ata čtyři až šest týdnů. Moje morče má nejradši z jídla salát, papriku, mrkev a mnoho další zeleniny. Morčata musí mít trvalý přísun sena, protože si o něj brousí zuby,

kteří jim neustále dorůstají. V létě moje morče dávám do trávy, protože mu moc chutná a hlavně má rádo pampelišky.

Fabian Lébl, 8. B

Můj křeček Ferda

Když jsem byl malý, tak jsem měl u babičky na venkově křečka džungarského jménem Ferda. Ferda měl vlastní domeček, ve kterém měl vlastní kolotoč na běhání, malé bludiště, ve kterém se schovával, a taky měl ve svém domečku hobliny.

Jednoho večera šla babička nakrmit Ferdu a všimla si, že není ve svém domečku. Ten večer jsme ho hledali hodně dlouho, ale bohužel jsme ho nenašli. Druhý den jsme od babičky a dědy odjížděli, a už jsme si mysleli, že křečka něco venku přejelo nebo sežralo. Babička ale nechala v kuchyni misky se zrním a vodou a vždycky ráno byly prázdné, takže jsme věděli, že Ferda je pořád naživu. Asi za tři dny se babička s dědou dívali na televizi a najednou vidí, jak křeček přeběhl přes obývací pokoj. Babička s dědou ho hledali docela dlouho. Koukali se do různých skříní, za skříně, ale pořád ho nemohli najít. Potom naštěstí děda našel křečka v koupelně. I přesto, že křeček byl hodně rychlý, dědovi se podařilo ho chytit a dát zpátky do Ferdova domečku a od té doby nám Ferda nikdy neutekl.

Vojtěch Rosák, 8. B

Prostě život

Každý tvor se někde narodí. Některý v lese, jiný na farmě nebo u někoho doma. Skoro každý má ale rodinu, ať už zvířecí nebo lidskou. Jsou ale samozřejmě i ti, co takové štěstí nemají. Třeba ti, co skončí v továrnách jako pokusní králíci. I když těchto případů není hodně, jsou. Ani ti v lese se nemají tak super. Střílejí je pytláci, v zimě nemají skoro co jíst a je jim zima. Ale i tak až na výjimky mají rodinu. Ti doma se mají dobře, mají hodně jídla, teplo a někteří mají i rodinu.

Zuzana Chrástová, 6. B

Můj pes

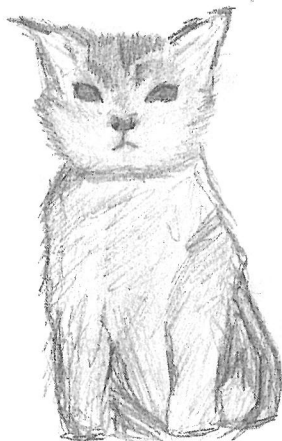
Já mám psa jmenuje se Teddy, vypadá jako medvěd. Má béžovou barvu, jsou mu 2 měsíce. On je malej, vždycky v noci všechny probouzí. My jsme ho koupili před 1 týdnem, on je maltipoo. Teddy je kluk, rád si hraje a je milý. Má rád hraní s míčem, a když jdeme na procházku běhá za námi. Když jsme ho dostali, byli jsme rádi.

Natali Synynian, 6. A

Zvířata doma i ve světě

Zvířata doma i ve světě hrají důležitou roli v našich životech. Většina lidí má i svoje zvíře nebo zvířata doma. Domácí zvířata např. psi, kočky, králíci a křečci nám dělají společnost a dávají nám lásku. Hlavně psi pomáhají, např. nevidomým lidem jako vodící psi, hlídací psi pomáhají na farmách. Včely se sice nepočítají jako domácí zvířata, ale jsou moc užitečná hlavně při produkci medu a opylování užitkových rostlin. Bohužel jich ale hodně ubývá kvůli nedostatečnému životnímu prostoru a nedostatku potravy. Zvířata na farmách jsou také přínosná z hlediska potravy. Dávají nám mléko, vejce, sýr, prostě cokoli, co většina z nás každodenně jí. Především z ovčí získáváme vlnu. Ale v důsledku globálního oteplování dochází k změně klimatu, a proto přibývá ohrožených druhů zvířat. Zvířata jsou ohrožená i kvůli nadměrnému lovu (kly slonů, šupiny luskounů, atd.). Je důležité zvířata milovat a chránit, na tom závisí jejich životy i v příštích generacích.

Natália Sojaková, 8. B

105. číslo Smetánka, školního literárního časopisu dětí ze ZŠ Na Smetance v Praze 2, vychází v prosinci 2024

Téma: Zvířata doma i ve světě

Ilustrace: žáci 8. A, 8. B a 9. A

Elektronické zpracování: Mgr. Petra Nováková

Vydávání řídí: Mgr. Zuzana Ryšánková